

Univerzita Palackého v Olomouci
Fakulta tělesné kultury

HISTORIE TŘINECKÉHO HOKEJE OD ROKU 1929 DO ROKU 2009 A ANALÝZA
VÝSLEDKŮ MLÁDEŽNICKÝCH MUŽSTEV (JUNIOŘI, DOROST) OD ROKU 1989
DO ROKU 2009
Diplomová práce
(bakalářská)

Autor: Jakub Giercuskiewicz, management sportu a trenérství

Vedoucí práce: Mgr. Jakub Válek

Olomouc 2010

Bibliografická identifikace

Jméno a příjmení autora: Jakub Giercuskiewicz

Název diplomové práce: Historie třineckého hokeje od roku 1929 do roku 2009 a analýza výsledků mládežnických mužstev (junioři a dorost) od roku 1989 do roku 2009

Pracoviště: Katedra sportů

Vedoucí diplomové práce: Mgr. Jakub Válek

Rok obhajoby diplomové práce: 2011

Abstrakt: Diplomová práce mapuje vývoj třineckého hokejového klubu od roku 1929 do roku 2009. Zachycuje nejdůležitější mezníky období předválečného, poválečného, první ligy i extraligy. Rovněž obsahuje seznam největších hvězd na mezinárodním poli, které v Třinci působily, a nejvýznamnějších třineckých odchovanců. V poslední části práce analyzuje výsledky mládežnických družstev juniorů a dorostu a rozhovory s trenéry.

Klíčová slova: SK Třinec, KS Zaolzie, SK Železářny Třinec, TŽ VŘSR Třinec, TŽ Třinec, HC Železářny Třinec, HC Oceláři Třinec, lední hokej, historie třineckého hokeje, třinečtí odchovanci, hvězdy Třince, mládežnický hokej

Souhlasím s propůjčením diplomové práce v rámci knihovních služeb.

Bibliographical identification

Author's first name and surname: Jakub Giercuskiewicz

Title of the master thesis: History of Třinec Ice-Hockey from 1929 to 2009 and analysis the results of junior and youth teams from 1989 to 2009.

Department: Department of Sport

Supervisor: Mgr. Jakub Válek

The year of presentation: 2011

Abstract: The thesis maps the development of Třinec Ice-Hockey Club from 1929 to 2009. It displays the most important milestones of the pre-war and postwar period, the first League and Extra league. The work also contains a list of the biggest well-known stars, and the most important players from Třinec hockey school. In the last part of the thesis analyzes the results of junior and youth teams and interviews with trainers.

Keywords: SK Třinec, KS Zaolzie, SK Železářny Třinec, TŽ VŘSR Třinec, TŽ Třinec, HC Železářny Třinec, HC Oceláři Třinec, ice hockey, Třinec's club history, pupils from Třinec's hockey school, Třinec's players stars, youth ice hockey.

I agree with lending of this thesis in library range.

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci zpracoval samostatně pod vedením Mgr. Jakuba Válka, uvedl všechny literární a odborné zdroje a dodržoval zásady vědecké etiky.

V Olomouci dne 2010

.....

Děkuji vedoucímu bakalářské práce Mgr. Jakobovi Válkovi za cenné rady, konzultace, připomínky a kritiky při tvorbě bakalářské práce.

OBSAH

ÚVOD	7
2 PŘEHLED POZNATKŮ	8
2.1 Lední hokej.....	8
2.2 Historie ledního hokeje	8
2.3 Historie československého hokeje.....	10
3 CÍLE	19
4 METODIKA	20
5 HISTORIE TŘINECKÉHO HOKEJE	21
5.1 První začátky a období mezi světovými válkami.....	21
5.2 Období po osvobození po výstavbu umělé ledové plochy	23
5.3 Období před extraligou	25
5.4 Extraliga.....	29
5.5 Obecné	33
6 HISTORIE ZIMNÍHO STADIONU	34
7 ROZHOVORY	36
8 HOKEJOVÉ HVĚZDY A ODCHOVANCÍ	41
9 ANALÝZA VÝSLEDKŮ MLÁDEŽNICKÝCH DRUŽTEV – JUNIOŘI, DOROST ...	44
10 DISKUZE	50
11 ZÁVĚRY	51
12 SOUHRN	52
14 SUMMARY	53
14 REFERENČNÍ SEZNAM	54
PŘÍLOHY	56

ÚVOD

Lední hokej je krásná, dynamická hra plná zvrátů, která mě již v mládí velmi oslovila, proto jsem se rozhodl, že krásy této hry okusím. Jako prvňáček jsem nastoupil do TJ Slavoj Český Těšín a v 5. třídě přestoupil do tehdejšího TJ TŽ Třinec, kde jsem prošel všemi ročníky mládežnických družstev až po muže. Celkem jsem v Třinci odehrál 12. sezón. Tento klub dlouhou dobu ovlivňoval můj život. A to je důvod, abych se jím zabýval podrobněji i v mé bakalářské práci.

Ve své práci jsem zachytil důležité historické mezníky třineckého hokeje a výstavby ledové plochy. Výhodou bylo, že stále někteří pamětníci žijí, kteří si tato období pamatují a mohli mi poskytnout rozhovor.

Během dlouhého období třineckého hokeje se zde vystřídalo velké množství hráčů. Bylo zajímavé procházet záznamy a zmapovat velká jména, která se zde vystřídala, stejně tak i třinecké odchovance, kteří se osvědčili na domácí či mezinárodní půdě.

Pro každý sport je velmi důležitá mládežnická základna. V tomto přístupu je obsažena kontinuita práce a nových nadějí pro daný sport. Třinecký hokej se na mládež zaměřuje a to velmi precizně. Snažil jsem se zmapovat práci trenérů, vývoj přístupu k tréninku a analyzovat výsledky třineckých mládežnických mužstev.

Jsem velmi rád, že jsem se tímto tématem mohl zabývat a nahlédnout podrobněji do historie a stejně tak i pod „pokličku“ současných poměrů třineckého hokeje.

2 PŘEHLED POZNATKŮ

2.1 Lední hokej

Lední hokej je kolektivní sportovní hra určená pro dvě družstva, kde přímo v poli hraje šest hráčů (1 brankář, 2 obránci, 3 útočníci). Pohybují se na bruslích a cílem hry je vstřelit gól do soupeřovy branky. Utkání v ledním hokeji má intervalový charakter, obvykle se 40 - 50 sekund trvající intervaly zatížení střídají s 250 sekundami odpočinku. Hraje se podle platných pravidel IIHF. Doba utkání je 60 minut čistého času, rozdělena do třech třetin (3 x 20 minut). Vítězí družstvo, které nejvíce skóruje. Herní prostor je ohraničen hrazením a vymezen rozměry: délka 61-56m, šířka 30-26m (Bukač, Dovalil, 1990).

2.2 Historie ledního hokeje

Kořeny ledního hokeje sahají hluboko do minulosti v různých hrách se zahnutými holemi (hokejkami) a kulatým míčkem. O rozšíření těchto her svědčí především rázná vyobrazení už ve starověku (národní muzeum v Aténách – obraz chlapců hrajících se zahnutými holemi a míčkem – 5000 let p. n. l.), dále obrazy vlámských malířů ze 16. století zachycující muže na ledě, kteří mříí holí na míčky – bez soupeře!- na cíl, to se tedy rovná jakémusi golfu na ledě. Podobná svědectví existují i z dalších míst Evropy, Ruska, Německa, Skotska i Anglie. K vlastnímu vývoji ledního hokeje, jak jej známe dnes, došlo v severní Americe v průběhu dvě stě let. Když v 16. století pronikli Francouzi do kraje Velkých jezer, hrály tam indiánské kmeny Huronů, Irokezů a Chippewayů na suchu i na ledě hru s holemi a míčkem – BAGGATAWAY. Evropští vojáci s sebou přinesli hru založenou na podobném principu - HOGUET, což je prapůvodní název hokeje. Ze vzájemného vlivu těchto her vznikl LACROSSE, který se hraje na ledě i na suchu, ale bez bruslí. Po válce Francouzů s Angličany (1755-1763) se stali pány Kanady Angličani, kteří zavedli hru – HURLING, kterou se naučili v Indii a jež silně připomínala pozemní hokej, ale také skotské SHINNEY (SHINTY). V roce 1856 se do Kanady přemístil anglický pluk Royal Canadian Rifle, jehož vojáci se v přístavech Kingston a Halifax učili ve volnu bruslit, a poněvadž znali hru Shinney, přenesli ji na led. Spolu s Kingstonem a Halifaxem se poslední krok k lednímu hokeji zasloužil i Montreal,

kde na McGillově univerzitě provozovali hru na ledě studenti, kteří poprvé postavili do branky brankáře, soupeř, který ho neměl mohl používat menší branku. V roce 1878 studenti vypracovali první pravidla, která určovala, že se hokejka může zvedat jen do výše ramen, protivník se nesměl napadat ze zadu, nebylo povoleno ho držet za límec, kopat, blokovat podlezením jako v rugby a přihrávat dopředu. A podle historiků této univerzity se zde hrálo také první utkání v ledním hokeji pod střechou , dne 3. března 1875. Skiney se hrálo s gumovým míčkem, ale v tomto prvním utkání v hale se na ledě objevil předchůdce puku – plochý a kulatý kus dřeva. Gumový puk přišel na svět v roce 1877 a podle ústního podání byl jeho tvůrcem student F.W. Robertson (autor prvních pravidel hokeje), který odřízl spodní a horní část kulatého míče. V roce 1900 opět podle ústního podání vystřelil Francis Nelson na branku a puk ji proletěl a zranil diváka. Nelson se poté vydal do přístavu, kde koupil starou rybářskou síť, kterou zavěsil do branky. Časem, aby puk nelítal stále mimo hrací plochu, vznikly mantinely – hrazení a postupem doby dostával hokej další a další úpravy až do dnešní podoby (Vlk&Gut, 1978).

Cesta hokeje do Evropy

Jedním z prvních propagátorů hokeje byl guvernér Kanady, lord F.A. Stanley. Hokej hrával také princ Waleský, pozdější král Eduard VII. (1901 – 1910) vévoda z Yorku, pozdější král Jiří V. (1920 – 1938). O rozšíření hokeje v Evropě se zasloužili především angličtí vojáci a studenti, kteří se vraceli z Kanady. Jeho rychlý rozvoj uspíšil v té době v Evropě velmi oblíbený „bandy“ hokej na ledě, který se hrával s kulatým míčkem a jehož vznik se datuje do první poloviny 19. století a jehož kolébkou byla patrně Anglie. Čechy, lední hokej nazývaný byl pokračovatelem bandy hokeje. První mezinárodní styk absolvovali tzv. „hokejoví mušketýři“ na mezinárodním turnaji ve francouzském Chamomix ve dnech 23. až 30. Ledna 1909, kde sehráli první mezistátní utkání i Češi s Francií s krutou porážkou 1:8 (Retrieved 14. 4. 2010 from the Word Wide Web: <http://www.hokej-historie.cz/vznik-hokeje>).

Důležitá data ledního hokeje

1837 první utkání v Montrealu

1878 první pravidla

1908 založení LIHG (IIHF)

- 1917 vznik NHL
- 1920 první MS v Antverpách
- 1947 první titul na MS pro ČR
- 1961 otevření Hokejové síně slávy v Torontu
- 1998 ZOH Nagano první turnaj s účastí všech profesionálů (vítěz ČR)

2.3 Historie československého hokeje

„Podepsaní předkládají stanovy Českého Svazu Hockeyového s uctívou žádostí, by slavné c.k. místodržitelství znění jich na vědomí vzalo a co možno vbrzku schválení svého k rukám předsedy přípravného výboru p. E. Procházky, řiditele Ústředního obchodního zpravodajství v Praze V., Mikulášská tř. č. 9, udělilo.“

Žádost tohoto znění nadšený propagátor sportu Emil Procházka natukal do psacího stroje a 11. listopadu 1908 doručil na místodržitelství království Českého v Praze. O osm dní později stvrdil stanovy razítkem úředník jménem Zuka. Dne 19. listopadu 1908 byl Český svaz Hockeyový úředně uznán.

Kanadský hokej, v našich zemích zkráceně nazývaný kanada, měl mezinárodní federaci od května 1908. Dostala název Ligue Internationale de Hockey sur Glace (LIHG). Čechy tehdy ještě byly součástí Rakousko-uherského mocnářství. Z popudu Emila Procházky a po jeho dohodě s prezidentem mezinárodního ústředí Louisem Magnusem se staly členem federace už listopadu 1908, tedy ještě před schválením stanov, které s nepatrnými obměnami platily ještě do vzniku Československé republiky. Ustavující valná hromada národního svazu proběhla za účasti zástupců dvanácti klubů 11. prosince 1908 v pražské restauraci Platýz (Gut, Prchal, 2008).

Hokej se stal oživením poměrně bohatého sportovního života už na přelomu 19. a 20. století. Hrál se ovšem až o jedenácti hráčích, s kulatým míčkem a holemi, podobnými násadám od deštníku. Pro tuto formu hokeje se vžil název bandy. To však už na kontinent nenápadně vstupoval hokej jiný, nazývaný podle země původu kanadský. Lišil se velikostí hřiště, počtem hráčů i tvarem holí. Svého předchůdce brzy zatlačil do pozadí.

Na počátku 20. století nejméně pět mužstev v Praze hrálo hokej pravidelně. O prvním utkání referoval tisk 6. ledna 1901. Slávia Praha v něm porazila

Bruslařský závodní klub (BZK) 11:4. Slávia, do té doby proslulá především svými fotbalisty a atlety, sehrála roku 1901 také první mezinárodní zápas s vídeňským Training-Eisklubem.

V lednu 1909 se čeští hokejisté zúčastnili mezinárodního turnaje v Chamonix. Sedmičlenná sestava ve složení Gruss, Vindyš, Malý, Hammer, J. Fleischmann, Jarkovský a Palouš dostala později přezdívku Mušketyři s hokejkou. Tým nastupoval ve svetrech Slavie, jezdeckých rajtkách a v turnaji prohrál všechny čtyři zápasy. Ale doma se stal středem zájmu. I zahraniční tisk na Čechy pěl chválu.

Hned po návratu z Chamonix v Praze uskutečnilo první Mistrovství Čech v kanadském hokeji, jak turnaj označil dobový tisk. V roce 1910 se hrálo poprvé mistrovství Evropy. Češi se zúčastnili až šampionátu o rok později v Berlíně. Porazili Švýcarsko 13:0 a Německo 4:1 a hned při své premiéře dosáhli prvenství. Třetí mistrovství Evropy už pořádali roku 1912 sami v Praze. O vítězství však přišli po německém protestu proti neregulárnímu kluzišti a neoprávněnému startu mužstva Rakouska. Výsledky byly následně anulovány, Češi o celkové vítězství přišli.

Do začátku první světové války tak získali dva tituly z pěti evropských šampionátů, které se v tomto období konaly. V roce 1920 se lední hokej představil jako ukázkový sport na letní olympiádě v Anverpách. Zvítězil tým Kanady reprezentovaný hokejisty Winnipeg Falcons. Československo bylo třetí díky vítězství 1:0 nad Švédskem. Jediný gól vstřelil Josef Šroubek. Až v roce 1982 byl turnaj se zpětnou platností prohlášen za první mistrovství světa.

Získávat cenné kovy bylo v meziválečném období čím dál těžší. Vyhrávala většinou Kanada, ale zároveň přibývalo mužstev, která se o medaile ucházela. Navíc koncem roku 1923 se víceméně rozpadl hokejový svaz. Důvodem byly hádky a třenice mezi kluby, zejména pak odvěkými rivaly ze Sparty a Slavie.

Rozkol se promítl i do nominace na Týden zimních sportů v Chamonix v roce 1924, který Mezinárodní olympijský výbor o rok později uznal jako první zimní olympijské hry. Tým Československa se nedostal mezi čtyři postupující do finálové skupiny. Vysoká porážka s Kanadou 0:30 byla v médiích vydávána málem za vlastizradu. Lépe nedopadl ani v roce 1928 ve Svatém Mořici a v zimě 1936 v Garmisch-Partenkirchenu. Zimních her v Lake Placid 1932 se československý tým vzhledem k nedostatku financí nezúčastnil (Gut, Prchal, 2008).

Československo vybojovalo v letech 1933 a 1938 bronz na mistrovství světa, které zprvu bylo součástí zimních her a od roku 1930 se začalo konat pravidelně každý rok. K tomu přidal národní tým v letech 1922, 1925, 1929 a 1933 titul mistrů Evropy. Roku 1921, 1926, 1936, 1938 a 1939 získal v kontinentálním šampionátu stříbro, v letech 1923, 1931, 1934 a 1935 bronz.

Značnou pozornost na sebe mezitím začal strhávat také nově vzniklý klub LTC Praha, který zcela suverénně porážel všechny domácí soupeře a vedl si úspěšně i na mezinárodním ledě. V březnu 1927 zakladatel klubu LTC Praha Jaromír Citta přetáhl hvězdy jako Josef Maleček, Jaroslav Pušbauer a Jiří Tožička, Jan Peka, Karel Hromádka, Bohumil Steigenhöfer. Vzniklo tak mužstvo, které v republice nemělo konkurenci. Další rozlet této generace zbrzdila druhá světová válka.

V roce 1929 vyhrál LTC poprvé Spengler Cup, nejprestižnější evropskou klubovou soutěž té doby. Úspěch zopakoval ještě šestkrát. Domácímu hokeji vládl od roku 1931, ligu vyhrál od jejího vzniku v sezoně 1936-37 jedenáctkrát včetně válečných ročníků. Jen jednou – v roce 1941 - přenechal titul I. ČLTK. Naposledy vyhrál LTC ligu v roce 1949. To už začal jeho postupný rozpad. Do Kanady se po komunistickém převratu vrátil trenér Mike Buckna, někteří hráči emigrovali, další zahynuli roku 1948 při letecké katastrofě, jiní byli odsouzeni v politickém procesu z roku 1950. Po sezoně 1951-52 zmizel slavný klub z hokejové mapy.

První zlata generace a ztracená léta

Když v pondělí 13. března 1950 zahajovalo mistrovství světa v Londýně, jeden z přihlášených týmů chyběl. Bylo to mužstvo Československa, které mělo obhajovat zlaté medaile. Velvyslanectví Spojeného království údajně neudělilo vstupní víza rozhlasovým reportérům. Lživá záminka. Vzápětí se členové týmu mistrů světa dověděli, že na žádný šampionát nepoletí.

Tak vypadal začátek konce nejlepšího mužstva, jaké československý hokej do té doby neměl. Už v roce 1947 tým získal na domácím ledě v Praze na Štvanici poprvé zlaté medaile. Na olympiádě 1948 ve Svatém Mořici poprvé neprohrál s Kanadou a sahal po nich znovu. Remíza 0:0 ve vzájemném duelu však při horším skóre na celkové prvenství nestačila.

V listopadu 1948 zahynulo při leteckém neštěstí nad kanálem La Manche šest reprezentantů, z nich pět mistrů světa. Přesto na dalším šampionátu ve

Stockholmu vybojovalo Československo titul podruhé. Při návratu vlakem je vítaly davy nadšených fanoušků. Bylo to na dlouhou dobu naposledy. V zemi se mezitím ujali moci komunisté. I nad hokejovými hvězdami se začalo smrákat.

Základ reprezentace tehdy tvořil LTC Praha. Už o silvestrovské noci 1948, během návratu ze Spengler Cupu, hlasovali jeho hráči v curyšském hotelu Waldorf o nabídce vytvořit národní tým v exilu. Většina se vyslovila pro návrat.

O 15 měsíců později bylo jedenáct hokejistů zatčeno. Prošli krutými výslechy a ve vykonstruovaném procesu byli nakonec odsouzeni za údajnou protistátní činnost k trestům v celkové výši 77 let a čtyř měsíců. Brankář Bohumil Modrý dostal 15 let, Augustin Bubník 14, Stanislav Konopásek 12, Václav Roziňák a Vladimír Kobranov 10 let, Josef Jirka šest, dalších šest hráčů bylo odsouzeno k vězení od osmi měsíců do tří let: Mojmir Ujčík, Zlatko Červený, Jiří Macelis, Přemysl Hainý, Antonín Španinger a Josef Štok (Gut, Prchal, 2008).

V případě nešlo jen o zúčtování komunistického režimu s hráči, kteří zvažovali, zda zůstat ve svobodném světě, nebo se vrátit. Odsouzeni byli i další, kteří se zájezdu vůbec nezúčastnili. V zahraničí předtím zůstalo několik předválečných legend i členů stávajícího národního týmu. Jaroslav Drobný, hrál vedle hokeje výtečně i tenis. Už jako egyptský občan dokonce vyhrál v roce 1954 Wimbledon.

Za zatčením jedenácti reprezentantů před odletem na šampionát v roce 1950 byly obavy režimu, že se i další hvězdy z ciziny nevrátí. Rozsudky se měly stát výstrahou pro všechny. Možná byl i vyšší zájem uklidit skvělý tým z cesty. Mužstvo se i přes všechny tvrdé rány drželo na špici a dařilo se ho vhodně doplňovat. Jeho výkonnost měla teprve kulminovat. Místo na šampionát poslali komunisté většinu opor do vězení.

Někteří z nespravedlivě odsouzených se vrátili na svobodu až po pěti letech, nejlepší brankář své doby Modrý se silně podlomeným zdravím. Trvalo dlouho, než se československý hokej z těžkých ran osudu zotavil. Ani mistrovství světa v Paříži 1951 se československý tým nezúčastnil. Na olympiádě v Oslo v následujícím roce sahala reprezentace plná nových tváří po bronzové medaili. Přišla o ni až v dodatečném utkání proti Švédsku. Tým nedohrál mistrovství světa 1953 ve Švýcarsku. Krátce po skonu sovětského diktátora Josefa Stalina zemřel i první komunistický prezident Československa Klement Gottwald. Hráči museli povinně držet smutek.

Přicházely i další necitlivé a nesmyslné zásahy režimu, kádrování, nekonečné reorganizace. Ve svých důsledcích vedly například i k neúspěchu na olympiádě v Cortině 1956. Generace, jejímiž hlavními postavami se stali Karel Gut, Vlastimil Bubník, Bronislav Danda nebo Miloslav Charouz začala zvedat hlavu. Ale na světovém fóru na vrchol i vinou výše zmíněných okolností nikdy nevystoupila. Stejně tak následovníci jako František Tikal, Miroslav Vlach, Josef Černý, Jaroslav Jiřík či Slováček Jozef Golonka.

Ale někdy už bylo k velkému triumfu hodně blízko. Jako v roce 1961, kdy v Ženevě mužstvo porazilo Sověty, senzačně získalo po dvanácti letech titul mistrů Evropy a od světového prvenství přišlo při rovnosti bodů jen horším skóre oproti Kanadě. Na tento triumf československý tým čekal až do roku 1972, tedy 23 let. Světový hokej mezitím ovládla „sborná“ SSSR. Během zimních her 1968 v Grenoblu prodloužila šňůru neporazitelnosti na vrcholných turnajích už na 32 zápasů. Do té doby poslední prohra se datovala k 8. březnu 1963. Potom přišel 15. únor 1968.

Reprezentanti Československa byli od 60. let nejvážnějším soupeřem Sovětů v cestě za světovým zlatem. V Grenoblu je porazili 5:4. Bylo to doba politického uvolnění, pro kterou se v Československu ujal název Pražské jaro. Půl roku po olympiádě, 21. srpna 1968, však na příkaz Moskvy vtrhly do země sovětské tanky a zabránily vůli občanů po větší svobodě a demokracii.

Mezinárodní hokejová federace IIHF přidělila Praze na počest šedesátin českého hokeje pořadatelství světového šampionátu 1969. Ale komunistická moc neměla zájem, aby se v rozjitřené atmosféře lidé srocovali ve větším množství. Obávala se protestů a nepokojů. Československo se pořadatelských práv muselo vzdát, turnaje se ujal Stockholm.

Až tam se poprvé od vojenského vpádu střetl tým okupované země s výběrem SSSR. Na švédském ledě se bojovalo i za Prahu. Několik hráčů si na protest přelepilo černou páskou pěticípé hvězdičky nad lvíčkem, kterého tehdy mělo Československo ve státním znaku. „Vy nám tanky, my vám branky!“ znělo heslo po dvou nezapomenutelných večerech. Českoslovenští hokejisté během nich zvítězili 2:0 a 4:3. Porazit Rusy hned dvakrát, to se do té doby nikomu nepovedlo. Na šampionátu však reprezentanti skončili třetí. Dvakrát totiž podlehl Švédům. Při rovnosti bodů rozhodovalo o pořadí prvních tří skóre. A to měli naši nejhorší. Doma je však vítali jako vítěze.

Když hokej znamenal víc než sport

Hokej se stal jednou z mála možností, jak aspoň na chvíli uniknout z mizérie temné doby, která následovala po sovětské okupaci v roce 1968. Za tzv. období normalizace právě zejména bitvy se SSSR stmelovaly národ. Vítězství považovali za svá všichni. Po letech nadějí a zklamání navíc dozrála další silná generace hráčů. Zisk titulu mistrů světa byl už nějakou dobu na spadnutí.

Grenoble 1968. Stockholm 1969. Ženeva 1971. Československý tým sahal po prvenství třikrát během čtyř let. Na šampionátu v Ženevě dosáhl po deseti letech na titul mistrů Evropy. Až v Praze o rok později se podařilo dílo dokonat. Mužstvo prošlo turnajem bez porážky. Jen se SSSR remizovalo v prvním zápase 3:3. Díky vítězství v odvetě 3:2 se po 23 letech vrátilo na světový trůn. Ale to ještě nebylo všechno.

Celek postaveny kolem Ivana Hlinky, Vladimíra Martince, Františka Pospíšila či Jaroslava Pouzdra pak vybojovala titul v roce 1976 a v následujícím ho poprvé obhájil. V prvním případě dokonce neztratil ani bod. Ke zlatu měl blizoučko rovněž na olympiádě v Innsbrucku 1976, ačkoli ho silně poznamenala epidemie chřipky. Ve stejném roce šokoval vítězstvím nad Kanadou v prvním ročníku Canada Cupu a postupem do finále. Mistrovství světa 1978 se konalo opět v Praze. Reprezentanti usilovali o zlatý hattrick. O něj je připravil i neuznaný Martincův gól v utkání proti Sovětům.

Zejména Švédsko a Finsko v té době oslaboval odliv hráčů do zámoří, kde tehdy vedle NHL fungovala sedm let také konkurenční soutěž WHA. Čeští a slovenští hráči tehdy mohli v nejlepším hokejovém věku odejít za takovou vidinou jen za cenu emigrace. V roce 1974 tuto cestu zvolili někdejší mistři světa Václav Nedomanský a Richar Farda. Jejich příklad inspiroval další. V 80. letech následovala silná vlna odchodů. Jiří Crha, bratři Peter, Anton a Marián Šťastní, Vítězslav Ďuriš, Miroslav Fryčer, Peter Ihnačák. A po nich Petr Klíma, Michal Pivoňka, František Musil, David Volek.

Tito hokejisté nemohli reprezentovat, protože pro režim byli nežádoucí. Československý hokej krvácel. Ale pořád byl schopen držet se mezi špičkou a vychovávat další talenty. Pilíři reprezentace se stali Vladimír Růžička, Dominik Hašek, Antonín Stavjaňa, Jiří Lála nebo Slováci Dušan Pašek, Dárius Rusnák, Igor

Liba. Tým Československa dál vozil medaile z velkých turnajů. Na olympiádě v Sarajevu 1984 byl opět blízko konečnému triumfu. O rok později v Praze získal po osmi letech titul mistrů světa, ve Vídni 1987 o něj přišel až v závěrečné třetině posledního zápasu proti SSSR (Retrieved 14. 4. 2010 from the Word Wide Web: <http://www.cslh.cz>).

Pád komunismu v listopadu 1989 přinesl svobodu a demokracii. Cesta ven byla otevřená. Tak silný odliv hráčů neměl obdoby. Odcházet mohli i tehdy velmi mladí hráči jako Jaromír Jágr, Robert Reichel, Robert Holík. Štěstí za oceánem zkusil i Hašek a vybudoval si nakonec reputaci jednoho z nejlepších gólmánů historie.

Češi měli svého času v NHL vůbec nepočtenější zastoupení ze všech evropských zemí, ale národní mužstvo tím trpělo. Na mistrovství světa nemohli reprezentovat všichni nejlepší. Olympiáda zůstávala až do roku 1998 hráčům NHL uzavřena. Na konci roku 1992 navíc došly na konec společné cesty dva národy, které sdílely 74 let jeden stát.

Ale jako už mnohokrát předtím, i tentokrát se český hokej dokázal z těžkých ran vzpamatovat. Hned na šampionátu 1993 ztratil naději na účast ve finále až v prodloužení zápasu se Švédskem. Zkušenosti hráčů z nejlepších světových soutěží se navíc bohatě zúročily. Vyrostla nejúspěšnější generace v jeho dějinách.

Na konci 80. let se výrazně změnila mapa Evropy a následně i geografie světového hokeje. Po pádu komunistických režimů přestala existovat Železná opona mezi Západem a Východem. Rozpadl se Sovětský svaz, začaly vznikat nové, samostatné státy. V roce 1993 došlo k rozdělení Československa. Výběr, který nastoupil na mistrovství světa do 20 let, byl posledním, který tvořili Češi a Slováci společně. Na olympiádě 1994 v Lillehammeru si poprvé na velkém turnaji zahráli proti sobě.

Po převratných politických změnách už mohli i hráči z postkomunistických zemí svobodně odcházet do NHL a nejlepších soutěží v západní Evropě a Skandinávii. Hokej se globalizoval. Nový světový pořádek současně přinesl změny v poměru sil. Špička se vyrovnala.

Od prvního světového šampionátu v roce 1920 do zániku SSSR v roce 1991 se na mistrovství světa nebo olympiádách bojovalo o celkem 57 sad zlatých medailí. Ty si rozdělilo pouze šest zemí: Kanada, Sovětský svaz, Československo, Švédsko, Velká Británie a USA. Stejný počet států se však podělil o nejcennější medaile v následujících 17 letech. V roce 1995 do vybrané společnosti přibýlo Finsko. V roce

2002 Slovensko, které už o dva roky dřív bojovalo o zlato z mistrovství světa ve finále proti někdejšímu spojencům z České republiky.

Český hokej se z krvácení na počátku 90. let nějakou dobu vzpamatovával. Ale potom přišlo období, jaké jeho historie dosud nepamatuje. Předzvěstí všeho byl titul mistrů světa ve Vídni v roce 1996. Generace hráčů kolem Roberta Reichla, Pavla Patery, Davida Výborného či Martina Ručinského získala na šampionátu zlato celkem pětkrát. Nejcennějšího triumfu však dosáhla na olympiádě 1998 v Naganu.

Už v minulosti měl tým Československa blízko ke zlatu na zimních hrách. V roce 1948 mu chyběl ke konečnému vítězství jediný gól. V roce 1968 jeden bod navíc. V roce 1976 přišel o zlato pár minut před koncem rozhodujícího utkání se Sovětským svazem. Největšího vítězství v historii dosáhl český hokej navíc v turnaji, na který byli poprvé uvolnění hráči z NHL. Tak silná společnost jako v Naganu se do té doby pod vlajkou s pěti propojenými kruhy nesešla. Vůbec poprvé přijeli všichni nejlepší hráči. Zvítězil tým České republiky, který ze šesti přímo nasazených celků využil nejméně hokejistů NHL.

Podle některých předpovědí měli Češi málem stejnou šanci jako jamajský bob. V play off prokráčel ke zlatu přes trojici největších favoritů – USA, Kanadu a Rusko. A nedal se vymyslet lepší scénář, než že se střelcem vítězného gólu ve finále stal obránce Petr Svoboda, který emigroval jako osmnáctiletý mladík a rodnou zemi reprezentoval od té doby poprvé a vlastně i naposledy.

Čeští fanoušci opěvovali také brankáře Dominika Haška. Právě několikanásobný vítěz Vezina Trophy pro nejlepšího brankáře NHL a dvakrát držitel Hart Trophy pro nejúžitečnějšího hráče byl zároveň hlavním strůjcem vítězného tažení českých hokejistů olympijským turnajem. Na něm do značné míry stál a padal výkon celého týmu. “Hašek na Hrad!” volaly mnohatisícové davy, které během utkání play off vyrážely do ulic českých měst a sledovaly zápasy na velkoplošných obrazovkách.

Olympijský triumf probudil v lidech národní hrdost a hokejistům dodal nebývalé sebevědomí. Nagano se stalo vrcholem a zároveň symbolem zlatého věku českého hokeje. V letech 1999 až 2001 vyhráli Češi třikrát po sobě mistrovství světa. Před nimi se to povedlo jen Kanadě a SSSR. Na zlatý hattrick navázali ještě titulem ze šampionátu v roce 2005. Tým do 20 let vybojoval zlato na mistrovství světa v letech 2000 a 2001. Po hubenějším období se čeští hokejisté vrátili na stupně vítězů ještě v roce 2006, kdy nejprve získali bronz na olympiádě v Turíně a následně přivezli stříbro ze světového šampionátu v lotyšské Rize.

Získávat medaile začalo být po zavedení nových pořádků čím dál obtížnější. Světová špička se vyrovnala. V dalších letech převzali žezlo po češích jednou Kanada a dvakrát za sebou Rusko. Ruskému týmu nedovolil zkompletovat hattrick znova český tým senzačním zlatem z posledního mistrovství světa z Německa 2010, které bylo pro celý hokejový svět velkým překvapením, jelikož Češi zde nejeli v zdaleka nejsilnější možné sestavě. Přes obrovskou bojovnost a snahu celého týmu podpořenou o parádní výkony Tomáše Vokouna v bráně zde vybojovali zatím poslední 12 zlatou medaili z mistrovství světa pro Českou republiku (Retrieved 14. 4. 2010 from the Word Wide Web: <http://www.cslh.cz>).

Na závěr uvádím statistická čísla Českého hokeje. V České republice je 99462 hráčů ledního hokeje, z toho je 2085 žen a 65813 mužů. Mezi mládeží je 31560 hráčů. Celkový počet zastřešených zimních stadionů je 157 a nezastřešených je 23. Současným prezidentem Českého svazu ledního hokeje je Tomáš Král (<http://www.iihf.com>)

Největší úspěchy

- 1998 Olympijské zlato Nagano, Japonsko
- 1947 MS zlatá medaile Praha, ČSR
- 1949 MS zlatá medaile Stockholm, Švédsko
- 1972 MS zlatá medaile Praha ČSSR
- 1976 MS zlatá medaile Katowice, Polsko
- 1977 MS zlatá medaile Vídeň, Rakousko
- 1985 MS zlatá medaile Praha, ČSSR
- 1996 MS zlatá medaile Vídeň, Rakousko
- 1999 MS zlatá medaile Lillehammer, Norsko
- 2000 MS zlatá medaile Petrohrad, Rusko
- 2001 MS zlatá medaile Hannover, Německo
- 2005 MS zlatá medaile Vídeň, Rakousko
- 2010 MS zlatá medaile Mannheim, Německo

3 CÍLE

Při zpracovávání bakalářské práce jsem se zaměřil na historii třineckého hokeje, která se datuje již do období před druhou světovou válkou a sahá až do dnešní doby. Chtěl bych zmapovat nejdůležitější mezníky a události, které se během 80 let udály. Pokusím se sepsat poznatky o výstavbě zimního stadionu, zmapovat důležité hráče třineckého hokeje a úspěchy mládežnických družstev.

Stanovil jsem si tento hlavní cíl:

- zmapovat historii třineckého hokeje v důležitých meznících.

A další dílčí cíle:

- zaznamenat etapy výstavby a existence ledové plochy,
- vytvořit přehled tzv. hokejových hvězd třineckého hokeje a nejúspěšnějších odchovanců,
- analyzovat výsledky mládežnických družstev juniorů a dorostu a nastínit vývoj práce s mládeží.

4 METODIKA

Pro bakalářskou práci jsem čerpal z primárních i sekundárních zdrojů. Jako primární prameny jsem použil rozhovory s pamětníky, současnými zaměstnanci a trenéry mládežnických družstev. Sekundárními prameny pro mne byly knižní publikace, novinové články, buletiny a statistiky, které jsem uvedl v seznamu referencí, ale také z materiálů pamětníka a klubového kronikáře Eduarda Machaczka. Důležité při této práci bylo zachovat chronologický aspekt práce.

Při tvorbě bakalářské práce jsem použil tyto metody:

- metodu zkoumání, která je zaměřena na historický vývoj sledovaného klubu,
- metodu chronologickou – řazení informací podle časové osy,
- metodu dotazování – při rozhovoru s pamětníky
- metodu geografickou - historický proces je zkoumán s ohledem na geografické prostředí v němž se odehrával.

Postup tvorby diplomové práce:

1. Heuristika - vyhledávání a shromažďování informací.
2. Analýza – vytřídění důležitých informací.
3. Syntéza – spojení shromážděných informací a zpracování do konečné podoby.
4. Interpretace – výklad zjištěných výsledků.

5 HISTORIE TŘINECKÉHO HOKEJE

5.1 První začátky a období mezi světovými válkami

Prvním impulsem, který vedl k založení třineckého hokeje bylo evropské mistrovství pořádané v Československu v roce 1925. V té době v Třinci ještě žádný hokejový klub neexistoval, ale hokejový nadšenec a pamětník Boleslav Moravec se rozhodl toto mistrovství navštívit. Po návratu si usmyslil, že se pokusí prosadit na tehdeším SK Třinec hokejový odbor. Klub přislíbil, že mohou používat rybník „U Glejtovny“.

Rok 1929-1930 patřil do období, kdy se na Ostravsku začaly formovat první hokejové kluby. Průkopníkem byla SK Moravská Ostrava a poté následovaly SK Slovan Ostrava, KČST Lazy a v roce 1929 SK Třinec. Tyto kluby byly členem Hanácké župy hokejové. V roce 1929 SK Třinec odehrál první zápas s KČST Lazy. Všechny zápasy se odehrávaly v sousedském duchu. První mužstvo třineckého hokeje hrálo ve složení: brankář Zavodský, obrana Bašta, Moravec, křídla Bierski, Polok, Cieslar, Haberman, Sýkora. Častými soupeři byli SK Slovan a SSK Vítkovice.

Dne 4. prosince 1931 byla na Ostravsku ustavena 1. SŽH (1. Slezská župa hokejová). Účastníky této ligy byli KČST Lazy, SK Slovan, SSK Vítkovice, SK Třinec. V té době naši hráči hráli v letních fotbalových trikotech a trenýrkách bez chráničů. První chrániče dostali až od LTC Praha, když viděli třinecké mužstvo hrát na turnaji ve Starém Smokovci. Díky tomuto turnaji také dosáhli třinečtí průkopníci oplocení stadionu. To proto, že jim bylo přislíbeno, že pokud alespoň jeden zápas na turnaji vyhraje, rybník jim oplotí. A tak se také stalo. Začátky nebyly vůbec jednoduché.

V sezóně 1931-1932 si třinecký klub vedl docela zdatně, mezi kluby SK Slovan Ostrava, Ostravskou Slavií, Sk Orlová a SSK Vítkovice skončili na třetím místě.

Již v roce 1932-1933 mělo třinecké mužstvo „dobrý zvuk“. Svědčily o tom nejen zprávy v tisku, ale také výborné umístění na turnaji ve Starém Smokovci, kde skončili na třetím místě za pražskými celky, což v té době byl veliký úspěch. V SŽH skončili na 4. místě.

Sezóna 1933-1934 byla následkem nepříznivého počasí předčasně ukončena a tým skončil na 5. místě. Celkově však byla sezóna úspěšná. Třinečtí sehráli výborné zápasy např. s německým celkem Teschner EV, kdy vyhráli 4:1. Tento výsledek byl překvapením, protože německý celek patřil mezi tehdejší hokejovou

elitu. Velkým překvapením byla výhra 7:2 nad AC Sparta. V této sezóně přibyl celek Ostravica Frýdek Místek

V sezóně 1933-1934 se třinečtí nijak významně nezapojili do bojů o prvenství. Tehdejší vítěz SŽH¹, SSK Vítkovice se zapojili do boje o mistra Moravy. V této sezóně se již také hrálo o mistra země Moravskoslezské a Slovenska.

V sezóně 1934-1935 došlo k rozšíření župy o celky I. ČLTK Mariánské Hory a Čechie VII. Naši si chtěli udržet postavení kvalitního celku, a to se jim také splnilo, skončili na 4. místě.

Sezóna 1935-1936 byla v pořadí pátá. Z důvodu nepříznivého počasí se SŽH I. A třídy nedohrála.

V šesté sezóně 1936-1937 skončil SK Třinec na 3. místě.

Sezóny v letech 1937-1939 nebyly příliš šťastné. Byly poznamenány polskou okupací. Nově pojmenovaný klub SK Železářny Třinec byl přejmenován na SK Zaolzie. Došlo k radikální reorganizaci soutěží. Třinečtí hráli ve druhé skupině Mistrovství Slezska „A“, tu vyhráli a postoupili do bojů o postup do ligy PZHL². Navíc rok 1939 znamenal německou okupaci. Někteří hráči a funkcionáři byli vyvezeni na nucené práce a sportovní život byl umlčen (Machaczek&kol., 2009).

¹ SŽH-Slezská župa hokejová

² PZHL-Polski związek hokeja na lodzie

5.2 Období po osvobození po výstavbu umělé ledové plochy

Sezóny po osvobození nebyly vůbec jednoduché. S velkými problémy se obnovila činnost klubu SK Železářny Třinec. Ke hře chyběla výstroj i hráči. Válečná doba poznamenala výkony mužstva. První zápas po okupaci svedli SK Žilina, kterému podleli 0:6. Poválečné mužstvo tvořili tito hráči: brankář Namyslo, Hudeček, obránci Polok, Cieslar Karel, Mitrenga, Michalík, útočníci bratři Ciencalové, Váňa.

Sezóny po válce nebyly příliš úspěšné. Avšak skoro v každé sezóně se přihodilo něco zajímavého. Sezóna 1946-1947 byla typická častými výhrami, ale se slabšími mužstvy. Povedly se i zajímavé výsledky jako vítězství nad AFK Suchá 24:0. Celkově v této sezóně skončili druzí.

Exotická sezóna byla rok 1947-1948. Byla jedna z nejslabších nejen co se týče výkonů, ale ani počasí hokejistům nepřálo. Byli odkázáni na přírodní led a ten často „uplaval“ a tak Třinečtí sehráli za celou sezónu jen osm zápasů. Tato sezóna byla pro Třinecké aspoň něčím zajímavá. Ve Vítkovicích hráli vůbec poprvé na umělé ledové ploše nového zimního stadionu.

Další významnou sezónou v třineckém hokeji byla sezóna 1949-1950. Zde se totiž úplně poprvé začalo uvažovat o výstavbě zimního stadionu. Byl vypracován projekt, získán i pozemek pod Borkem, ale na výstavbu nedošlo, kvůli nedostatku financí. Takže situace v třineckém hokeji se nejen nezlepšila, ale naopak zhoršila. Odchod nejlepšího hráče Mirka Váni na vojnu a dotírající generační problém způsobily výkonnostní pád, což zapříčinilo sestup.

Rok 1951-1952 do této sezóny nastupovali Třinečtí již opět s Mirkem Váňou (Obrázek 2), který se vrátil z vojny a hned to bylo poznat na výkonu celého mužstva. Nakonec se stali vítězem okresního přeboru a tím se po roční přestávce vrátili opět do I. A třídy. Další rok pak postoupili do krajského přeboru. Tam se jim ale příliš nevedlo a v roce 1955-1956 opět sestoupili.

Po 1958 se začala pod vedením Aloisem Pituchy situace třineckého hokeje zlepšovat. V sezóně 1959-1960 se podařilo po čtyřleté odmlce probojovat do krajského přeboru. Rok na to opět sestoupili. A další roky byly protkány postupy a pády z krajského přeboru. Všechny tyto nevyrovnané výsledky byly způsobeny nestálými podmínkami k tréninku. V té době vedly týmy, které měly přístup k pravidelnému tréninku. Poslední sezónou bez vlastního ledu byla sezóna 1966-1967, třinečtí si dali za cíl vyhrát třídu na otevřeném stadionu. Předsevzetí se

nepodařilo. Veliký den v Třinci byl 17. únor 1967 kdy byl slavnostně otevřen zimní stadión (zdroj E. Machaczek-soukromý archiv).

5.3 Období před extraligou

Sezónou 1967-1968 byla zahájena nová éra třineckého hokeje. První sezóna na umělém ledě byla spojena s velkým cílem postoupit do oblastního přeboru. Hráči nastoupili k tvrdé letní přípravě a kádr byl posílen. Pod vedením Zdeňka Magery se to povedlo a třinečtí vyhráli ze 14 zápasů 13.

V dalším ročníku došlo k výměně trenéra a tým se stal bývalý československý reprezentant Alois Tetkovský. Při letní přípravě začali již trénovat na domácím ledě. V tomto roce se z třetího místa po Tatře Kopřivnice a Zbrojovce Vsetín probíjeli poprvé do II.ligy .

Další sezónu kádr mohutně posílil, protože vedení si bylo vědomo, že s tímto kádrem se výsledky jednoduše neudělají. Pod vedením Josefa Hruše se tuto sezónu v soutěži udrželi.

Druhá II.ligová sezóna se vedla ve stejném duchu. Třinec skončil na 10. místě a byl rád, že se udržel.

Sezóna 1971-1972 byla započata s novým trenérem Jaromírem Fryčerem. Kádru ovšem chyběly posily. Skončili na 8. místě.

Díky reorganizaci I. NHL stačilo Třinci tuto sezónu uhrát do 7. místa a postoupili by. Ale ani tuto sezónu neměli třinečtí štěstí, umístili se až na 10. místě.

Rok 1973-1974 byl naopak pro třinecké úspěšný, ale nešťastný. Třinec hrál o postup do I. Ligy s Tatrou Kopřivnice. Nerozhodný výsledek 1:1 při boji o postup do kvalifikace stačil Tatře k postupu.

V této sezóně se zastřešoval zimní stadión a třinečtí začali sezónu na cizím ledě. V tomto roce svedli boj o postup do kvalifikace čtyři týmy - Havířov, Olomouc, Hodonín a Třinec. Boj byl úspěšný pro Olomouc a ostatní tři mužstva se umístila se shodným počtem bodů na 2-4. místě (Třinec 4. místo).

Sezóna 1975-1976 byla zatím v historii třineckého hokeje nejúspěšnější. Třinec byl považován za favorita soutěže a kádr posílilo šest nových hráčů. Stali se vítězi II. NHL a postoupili do kvalifikace o I. NHL. Zde však neuspěli.

V další sezóně hrál Třinec roli horkého favorita, vše bylo podřízeno postupu. Ale ani tato sezóna se nepovedla, postoupil „černý kůň“ soutěže Meochema Přerov. Trenér Fryčer odešel trénovat prvoligové Vítkovice.

V roce 1977 se Třinec vrhl s vervou do nové sezóny. Mužstvo obohatili zkušenými hráči a na postu trenéra se objevil Jindřich Mucina. Třinec nezklamal.

Třinečtí nastoupili s velkou vervou a vybojovali si velký odstup 20 bodů, který už jeho největší rivalové nebyli schopni dotáhnout. Ovšem kvalifikace je nezastihla v nejlepší formě a umístili se až na 3. místě. Sen o I. NHL se rozplynul.

V této sezóně (1978-1979) se II. NHL hrála naposledy. Sezóna byla úspěšná, ale nelehká. Pouze první tři se mohli dostat přímo do I. NHL a čtvrtý měl ještě šanci v bojích v kvalifikaci. Ostatní sestoupili. Úkol to byl nelehký. Celou dobu sváděli boj o prvenství s Kopřivnicí a Karvinou a nakonec se umístili na třetím místě a slavili postup.

V roce 1979 slavil Třinec jubilejní 50. výročí a hráli první rok v nejvyšší soutěži. Naděje byly veliké. Na posty trenérů byli jmenováni Jindřich Mucina a Jan Mančař. Tým nastoupil tvrdou letní přípravu a byl obohacen o nové posily. První rok v nejvyšší soutěži byl pro třinecké nad jejich síly a sestoupili.

Další rok čekalo vedení nelehké úkoly. Sehnat kvalitní náhrady za hráče, kterým se účinkování v krajském přeboru nezamlouvalo a z týmu odešli. A dostat se zpět do I. NHL. Trenér Mucina odešel a tak na jeho místo byl jmenován Mančař. Tomu se podařilo tým celkem hladce dostat zpět do I. NHL.

Do další sezóny tým vstupoval s ambicemi nespádnout zpět do krajského přeboru. Vstup do soutěže byl však překvapením, neboť třinečtí hráli s velkou vervou a nasazením. Umístili se na pěkném 6. místě v základní skupině a 3. místo ve skupině o udržení. Proto byla tato sezóna hodnocena jako úspěšná.

V sezóně 1982-1983 došlo díky reorganizaci ligy opět k sestupu do II. NHL.

Před zahájením další sezóny přišel do kádru nový trenér Zdeněk Pavliš. Třinec se však potýkal s nedostatkem hráčů a tak díky předsedovi oddílu Valtru Tomanovi kádr posílili tak, aby byl rovnocenný s Prostějovem, Třebíčí a Havířovem. Do sezóny vstoupili nadějně a proboujvali se spolu s Duklou Jihlava B a Stadionem Liberec z prvního místa do kvalifikace o postup do I. NHL. Tam se ovšem brány postupu uzavřely, protože skončili na 3. místě.

V další sezóně doznal kádr velikých změn. Na post trenéra přišel Miloš Holáň a Alois Hadamczik a opět doplněn novými hráči. Vytýčili si cíl umístit se na medailových pozicích, což se jim v základní části povedlo, skončili na pěkném 2. místě, ale na postup do kvalifikace to nestačilo.

Po třech letech se Třinec pod vedením Aloise Hadamczika proboujval do I. NHL. Úspěch to byl o to větší, protože hráči neměli ideální hokejové podmínky. Hráli a trénovali doslova na „staveništi“. O to byl postup cennější. V základní skupině vyhráli se 35 body a kvalifikaci o I. NHL s 5 body.

Úvod sezóny 1986-1987 byl pro nováčka těžký a první bod si dovezl domů až po 5. Kole. Tisk psal o Třinci nelichotivě a rovnou je pasoval do role adepta na sestup. Trenér Hadamczik ovšem kádr posílil a Třinec se stal po sezóně velkým překvapením, když se umístil na 6. místě.

Další sezóna byla pro Třinec těžká. Měli ambice umístit se ve středu tabulky a hrát soutěž bez nervů. Díky zraněním a reorganizaci kádru, který nebyl těmito změnami dostatečně sehraný se "pohodové" umístění nepodařilo. Nakonec bojovali ve skupině o udržení, kterou vyhráli a celkově se umístili na 9. místě.

K šedesátému výročí si třinečtí nadělili dosavadní největší úspěch v historii třineckého hokeje. Alois Hadamczik spolu s asistentem trenéra Karlem Suchánkem posílili kádr a nasadili týmu vysokou laťku probjovat se do 4. místa. To se jim povedlo, byl to nečekaný úspěch. Před nástavbou to znamenalo sudé místo a boj s nejsilnějšími týmy DS Olomouc a exligovým Zetorem Brno. Nástavba byla plná překvapení a zvrátů. Třinec si také sáhl na hru o třetí místo s Šumavanem Vimperk, ale ti byli v lepší hráčské pohodě a nad Třincem zvítězili. Ale i tak to byla nejúspěšnější sezóna Třince.

Rok 1989-1990 znamenal jasný cíl. Minimálně obhájit pozici z minulé sezóny, to znamená 4. místo. Kádr doznal dalších změn a tak trenérský tandem Hadamczik-Suchánek připravili pro fanoušky atraktivní kombinační hokej. Během základní a nástavbové části hráli velmi úspěšně a obsadili akné 2. místo. Doplátili na play-off systém (tři zápasy), nezvládli čtvrtfinálová utkání a podlehlí píseckým vojákům. Celkově obsadili 7. místo.

V této sezóně skončil Třinec na 4. místě ve finálové skupině, ačkoliv se očekávalo lepší umístění. V tomto roce odešel do Německa trenér Hadamczik a jeho žezlo přebíral asistent K. Suchánek, ke kterému se později přidal Ing. Škrobánek.

Sezóna 1991-1992 byla velmi úspěšná a třinečtí si od ní také velmi slibovali. Dosáhli historického úspěchu, když ve finálové skupině obsadili třetí příčku.

Další sezónu hráli třinečtí pod vedením B. Kopřivy a K. Suchánka a cílem bylo pokusit se o postup. Kádr opět dostal řady změn. V základní části se Třinec umístil na prvním místě a čekalo je play-off, které začínali s Havířovem. S těmi postoupili a čekali je Východočeši (Hradec Králové), kterým po dlouhém boji (5 zápasů) nakonec podlehlí a obsadili konečné 4. místo.

V sezóně 1993-1994, v návaznosti na politickou situaci, vznikla extraliga ledního hokeje, která byla nástupce Československé hokejové ligy. Třinec ale svou

hrou nijak neoslňoval. Po základní části, ale i v konečném umístění skončili na 6. místě. Dostali se sice do play-off, ale nepředváděli nějaké oslnivé výsledky a tak po ukončení nebyla prodloužena smlouva trenéru Kopřivovi.

Od této sezóny se datuje nová éra třineckého hokeje, která znamenala velký úspěch a slávu. Tuto sezónu došlo k odtrhnutí ledního hokeje od Tělovýchovné jednoty a k datu 1. 7. 1994 založení profesionálního hokejového klubu HC Železárny Třinec. „Do výkonného výboru klubu byl do funkce generálního manažera jmenován bývalý tajemník TJ TŽ Třinec Ivan Vodička, prezidentem klubu pak zvolen Otmar Macura. Členy výkonného výboru dále byli ing. Miroslav Bednarz, ing. Jan Opletal, Karel Wojnar, Otmar Razka a Eduard Machaczek“. (Machaczek&kol, 2009, str. 84). Tuto sezónu dostal Třinec pod vedení trenérský tandem Karla Suchánka a Aleše Macha a od 40. kola základní části přibyl šéftrenér A. Hadamczik (Obrázek 3). Uprostřed sezóny přišla zpráva o rozšíření extraligy na 14 mužstev a možné uzavření extraligy. Třinečtí udělali vše proto, aby kádr posílili, a to hlavně na play-off. Do závěrečných bojů vytáhli třinečtí další posily V. Ujčíka a R. Kaděru. Po porážce Jindřichova Hradce se dočkali vytoužené extraligy. Sezóna 1994-1995 znamenala historický postup do nejvyšší hokejové soutěže (Machaczek&kol., 2009).

5.4 Extraliga

Historický první extraligová sezóna 1995-1996 byla plná očekávání. Vedení si dalo za cíl udržet se mezi týmy s mnohaletou zkušeností. Proto trenérský tým Hadamczik (šéftrenér), Suchánek (trenér), Mach (asistent) mohutně posílili tým o zvučná jména jako např. Slováci - Sekeráš, Daňo, Kontšek nebo známý útok Zadina, Král a další. Extraligový start začali výhrou 6:2 na pardubickém ledě. Další utkání se odehrávala nevyrovnaně, výhry střídaly porážky a tak do nadstavbové části postupoval Třinec z 12. místa. Již v úvodu je čekali silní soupeři jako je Sparta a Vsetín. Z dvanáctého místa postoupili do play off. Bohužel již po prvním kole se Zlínem přišla porážka a ukončení sezóny. Nicméně úkol udržet se byl splněn. V tomto kole byla uvedena třinecká hymna, kterou složili Jaromír Nohavica s Petrem Šiškou.

Další sezónu obohatili kádr další zvučná jména jako Jančařík, Štraub, Pavelec, Zetek, Kacíř, brankář Biegl a Třinec pomýšlel na vyšší cíle. Během sezóny dosahovali střídavých výsledků a do play-off postupovali ze čtvrtého místa. Jako prvního soupeře dostali Pardubice, na které si věřili. Považovali za jasné, že postoupí. Ty je ovšem vyvedly z omylu a ukončili druhou extraligovou sezónu Třince.

Třinec se v konečném pořadí Staropramen extraligy umístil na 5. místě. V sezóně 1996-1997 došlo také ke změnám ve výkonném výboru. Prezidentem se stal předseda představenstva Moravia Steel, a.s. – Ing. Tomáš Chrenek, CSc., viceprezidentem generální ředitel Třineckých Železáren, a.s. – Ing. Bronislav Cienciala, generálním manažerem – Jiří Fildán, členy byli Ing. Igor Petrov – starosta, Ing. Vojtěch Trochta personální ředitel TŽ, a.s., Ing. Vladimír Trochta – generální ředitel Moravia Steel, a. s..

Do další, v pořadí již třetí extraligové sezóny, tým vstupoval s novým asistentem trenéra. K Aloisu Hadamczikovi se přidal trenér Opavy, Kamil Konečný. Třinecké vedení si opět na sezónu věřilo a opět mohutně posílili tým – Chlubna, Kántor, Lubina a brankář reprezentační dvacítky Lakosil, jsou jen jedni z mnoha posil. Vstup do sezóny byl na tak posílený kádr rozpačitý, ale Třinečtí vše dohnali. V první polovině základní části vedli tabulku a do play-off nastupovali z třetího místa po prvním Vsetíně a druhých Vítkovicích. Ve čtvrtfinále narazili na Slavii, v druhém kole potkali Vítkovice a po vítězství v pátém zápase 4:1 si zasloužili postup do historicky prvního finále. Zde se střetli s fenomenálním Vsetínem a ten po výhrách

5:1, 4:1, 3:1 se stal mistrem České republiky. V Třinci ovšem zklamání z porážky nenastalo. Byl to zatím nejúspěšnější rok v dějinách Třineckého hokeje.

V tomto roce došlo opět ke změnám ve výkonném výboru. Generálním manažerem se stal Tomáš Herstus a novými členy Ing. Svatopluk Kufa, CSc. – výkonný ředitel představenstva Hutnictví železa a.s., Ing. Ján Moder – člen představenstva MS a.s. a Bohdan Škereň - vedoucí kanceláře představenstva MS a.s - jako tajemník výkonného výboru.

Sezóna 1998-1999 byla plná zvrátů. Třinec tuto sezónu opět pomýšlel na finále. Během druhé části soutěže byl odvolán trenér Hadamczik a s ním odešel i hráč Kaděra. Chvilí tým vedl generální manažer Tomáš Herstus, ale jeho výsledky nebyly přesvědčivé. Poté na trenérské lavici stanul nový trenér Jaroslav Jágr (na období od 6. 12. - 24. 2.1999). Výsledky Třince střídaly úspěch s neúspěchem. Vítězství s favority střídaly prohry s outsidersy. Před závěrečným finišem před play-off byli ve vedení, Vsetín s 56 body, Zlín s 51 body a Třinec s 50 body. Vedení tedy bylo těsné, ale nějaké změny při postupu se nečekaly. V závěrečné části před play-off se opět vrátil Hadamczik a nastoupil rovnou i do funkce generálního manažera, protože T. Herstus byl odvolán. Hadamczik byl přivítán s nadšením a poslední část před play-off úspěšně dohráli. Do play-off vstupovali ve dvojicích Vsetín-Vítkovice, Zlín-Pardubice, Třinec-Plzeň, Sparta-České Budějovice. Po kostrbaté výhře nad Plzní vyhráli první kolo a střetli se se Zlínem. Třinečtí Zlín potrápili, ale do finále se nedostali a tak bojovali o třetí příčku. Štěstí stálo na jejich straně, i přestože to byla sezóna plná zvrátů, byla pro Třinecké úspěšná. Tento rok měli třinečtí hráči také zastoupení v české reprezentaci „A“ týmu byli to L. Procházka, V. Ujčík, R. Král, R. Kaděra a některé mladé naděje v reprezentaci ČR „20“ let.

Pátá extraligová sezóna nebyla pro Třinec nijak oslnivá. Novým generálním manažerem se stal ing. Petr Husička. Sestava týmu se často měnila a tomu odpovídaly i nevyrovnané výkony. Po základní části skončili na 4. místě a do prvního kola play-off nastoupili s Plzní. Na té však pohořeli a tým byla sezóna předčasně ukončena. Celkové umístění - 6. místo.

Sezóna 2000-2001 byla plná očekávání, že se vyvede více než ta minulá. Opak byl pravdou, tuto sezónu Třinec skončil už před play-off, celkově na 9. místě. Trenérem se stal zkušený Vladimír Vůjtek. Důvodem byly velké odchody třineckých osobností např. Pletky, Svobody, Havláta, Sekeráše atd. Ocelářům po odchodu Biegla chyběla brankářská jednička a dalším problémem bylo zranění klíčových

hráčů. Tuto sezónu měl Třinec plno hráčů, kteří byli nominovaní do české nebo slovenské reprezentace. ČR „A“ Uhřík, Cartelli, SR „A“ Sekeráš, Daňo, Jánoš, Kapuš, Kolařík a reprezentanti do 17 let a 20 let.

Sezóna 2001-2002 nebyla nijak pohodová, protože chyběl širší kádr, když do týmu dostali některé zajímavé hráče jako např. Ujčíka, Procházku, Jančaříka, atd. Do sezóny šli také s novým „koučem“ A. Stavjaňou., který přišel ze Zlína a asistenta mu dělal A. Mach stejně jako minulou sezónu. Do play-off postupovali z osmého místa, a díky tomu se setkali s nejsilnějším týmem - pražskou Spartou. Ta je ovšem po velkém boji vyřadila. Do reprezentace ČR se dostali tito třinečtí hráči: L. Procházka, M. Cartelli, M. Gureň, D. Nosek, J. Slavík, J. Marek a slovenský reprezentant M. Kolařík (Machaczek, E. (2004). *Hokejová ročenka HC Oceláři Třinec 2002/2003*, 12).

Sezóna 2002-2003, přesto že se Třinec neprobojoval do finále, byla pro třinecké úspěšná. Došlo k řadě přestupů, přišel Malinský, M. Morava, Žabka, gólman Hořčíčka, Horna či Polončič, Pavelek, Ivan či Meluzín. Ovšem odešla jména jako Kuntoš, Vojtek, Skořepa, Moskal, Chvátaal a další. Do play-off postoupili ze čtvrtého místa a první kolo v play-off je čekal loňský finalista Vítkovice. V šestém zápase favorita vyřadili a postoupili do semifinále s Pardubicemi. Ti ovšem Třinec na šest zápasu porazili a v poměru 4:2 na zápasy postoupili do finále. Celkově se Třinec umístil na 4. místě. V našem týmu kromě českých reprezentantů J. Marka, Z. Pavelka, L. Procházky R. Krále, také reprezentanti Slovenska B. Žabka a reprezentant Slovinska G. Polončič. Prezidentem klubu byl Ing. Jan Czudek a generálním manažerem Ing. Petr Husička.

Sezónu 2003-2004 začali třinečtí s novým trenérským tandemem Pavel Marek-Aleš Mach. Přišlo mnoho nových hráčů, převážně mladých, ale odešly dvě velké opory týmu - Libor Procházka a nejlepší útočník minulé sezóny - Jan Marek, ale odešli i další. Sezóna, ačkoliv nebyla vzhledem k umístění nijak převratná, byla považována za úspěšnou. Cílem bylo probojovat se do semifinále, ale to se třineckým nepovedlo, protože narazili na budoucího mistra ČR – HC Hamé Zlín, který je vyřadil. Po základní části se Třinec umístil na 7. místě a v konečném pořadí skončil 8.

Naopak sezóna 2004-2005 nebyla pro Třinec tou nejlepší. Byl to rok, kdy se v zámořské NHL stávkovalo a tak extraliga hostovala hráče zámořských kvalit. Třinec měl také své posily Radka Bonka a Michala Rozsívala, ale ani ti Třinci nepomohli. Došlo také k výměně, za Pavla Marka přišel Ľubomír Pokovič a do

správní rady byl nově obsazen Ing. Ján Moder. Výkony Ocelářů byly pravděpodobně poznamenány problémy okolo dlouholeté opory týmu Richarda Krále. Celkově to byla nejhorší sezona Třince za desetileté působení. V základní části obsadili 13. místo.

Sezónu 2005-2006 začali třinečtí s novým trenérem Janem Nelibou. Neměli ovšem vyrovnané výkony a tak s favority vyhrávali a s outsidersy prohrávali. Když ovšem Třinci nevyšel ani úvod druhé části soutěže, vyměnil se post trenéra. Za Jana Nelibu byl dosazen trenér třineckého dorostu Jiří Juřík a asistentem se stal trenér devítky Jan Daneček spolu s Alešem Machem. Po základní části se Třinec umístil na 7. místě a vstupoval do play-off proti favorizované Slavii Praha. Té podlehli bez zisku jediného zápasu. Přesto byli Slavii důstojným soupeřem.

Trojice Juřík., Daneček, Mach vstupovali také s mužstvem do další extraligové sezóny 2006-2007. Velkou trefou do černého bylo v poslední čtvrtině základní části angažovat šestinásobného mistra ČR Romana Čechmánka, který mužstvu výrazně posílil sebevědomí a Třinec se v základní části umístil na 10. místě a tím postoupil do předkola extraligy, kterou sehrála mužstva umístěna na 7. - 10. příčce. Zde Oceláři hladce porazili Energii Karlovy Vary a Znojemští Orli Kladno a postoupili do čtvrtfinále play-off. Zde Třinec „nafasoval“ Bílé tygry Liberec a po urputném boji byli poraženi (až na sedmý pokus). V konečném pořadí se Třinec umístil na 8. místě. V této sezóně hráli v Třinci hráči, kteří současně reprezentovali Českou, Slovenskou, Polskou nebo Lotyšskou republiku.

Sezónu 2007-2008 vedli Mgr. Pavel Marek od 1. 12. 2007 Břetislav Kopřiva a asistenty byli Mgr. Jiří Juřík a Aleš Mach. Sezóna byla opět ve znamení výkonnostních výkyvů a tak byli rádi, když si vybojovali účast v předkole. Tam se setkali se Znojemskými Orly a stejně, jak hladce porazili minulou sezónu Karlovy Vary, tak si poradili i se Zlínem. Ve čtvrtfinále se setkali se Slavii Praha, která již třinecké dál nepustila. Základní část i v konečném pořadí Oceláři skončili na 7. místě. V tomto ročníku, se také uskutečnil letní pohár Tipsport cup, kterého se účastnily všechny extraligové kluby a kluby z I. Ligy – Ústí nad Labem a Chomutov. Třinec startoval ve skupině D, spolu se Vsetínem, Zlínem a Vítkovicemi. Zde obsadili 1. místo.

Čtrnáctá extraligová sezóna 2008-2009 byla opět ve znamení kolísavých výsledků a velkého odchodu hráčů, Pácala, Kundrátka, Štefanky, Korhoně a dalších. Toto nestabilní prostředí odnesli trenéři Stavjaňa-Juřík-Mach, kteří byli odvoláni a nahrazení trenéry Markem-Kopřivou. V základní části se umístili na 10. místě a

probojovali se do předkola extraligy, ale tam pohořeli na Plzni a tak v celkovém pořadí se umístili na 10. místě.

Zatím poslední extraligová sezóna 2009-2010 probíhala pod vedením trenérů Marka a Kopřivy. Začátek sezóny byl velmi důležitý, protože se třineckým dařilo a po dvě kola se drželi na prvním místě tabulky. Tyto body přišly později vhod a to v době, když přišel na třinecké útlum. Velkými oporami v první části soutěže byli hráči, kteří přišli těsně pře sezónou jako např. M. Růžička, L. Kohn, L. Zíb. Později forma klesala, ale body stačily do přímého postupu do play-off, na 6. místo, již pět kol před koncem. Do play-off nastoupili proti HC Baton Pardubice, který je z bojů vyřadil a později se stal mistrem ČR pro rok 2010 (Machaczek&kol., 2009).

5.5 Obecné

Název klubu:

rok založení - 1929 SK Třinec

1938 SK Zaolzie

1939 SK Železářny Třinec

1950 TŽ VŘSR Třinec

1988 TŽ Třinec

1994 HC Železářny Třinec

1999 HC Oceláři Třinec

Klubové barvy: červená a bílá

Kapacita ZS: 5200 míst/4000 k sezení

6 HISTORIE ZIMNÍHO STADIONU

S nadšením hrát v Třinci hokej přišel tehdejší sportovní organizátor a redaktor Boleslav Moravec, který se s touto hrou seznámil v jejich naprostých začátcích před první světovou válkou v Praze na Slavii. Třinec ovšem žádnou základnu a už vůbec žádnou ledovou plochu neměl a tak požádal tehdejší výbor SK Třinec o podporu. Ti jim přislíbili, že mohou používat rybník pod Borkem „U Glejtovny“. Sportovní výkony však byly závislé na počasí a tak se častokrát stalo, že jim ledová plocha uplavala.

Dalším krokem vpřed ve výstavbě, byla žádost o oplocení plochy. Tehdejší ředitel jim přislíbil, že pokud vyhrají turnaj ve Vysokých Tatrách, že jim ledovou plochu oplotí. A tak se také stalo.

O výstavbě opravdové ledové plochy se již začalo uvažovat po válce v roce 1949. Ovšem až po patnácti letech v roce 1964 započala realizace stavby podle projektu Stavoprojektu Hradec Králové na místě ústředního tenisového kurtu v areálu sportovního střediska. V příloze jsem vložil obrázek rozestavěného zimního stadionu z roku 1962, kde proběhlo první veřejné bruslení (Obrázek 8).

Zimní stadion (chlazená ledová plocha) byl otevřen a dán do provozu 17. února 1967. Bylo ovšem potřeba rozšířit stadión i o zázemí pro funkcionáře, hráče-šatny, klubovnu a hlavně zastřešení. Zastřešení započalo v roce 1974 a dokončeno bylo 31. prosince 1976.

V letech 1976-1978 byla započata výstavba části tribun, ta však byla pro nedostatek financí pozastavena.

Od roku 1985-1990 začalo pokračování dostavby. Tu finančně zastřešily Třinecké železárny, ČÚV ČSTV, MěNV ve sledu – dostavba ochozů, výstavba sociálního zařízení a následně i opláštění.

Před sezónou 1996-1997 došlo k modernizaci ZS – vylepšení zázemí pro hráče, V. I. P. prostor, výstavba obchodu se sportovním zbožím, Snack bar a nově vyvěšená čtyřhranná světelná tabule.

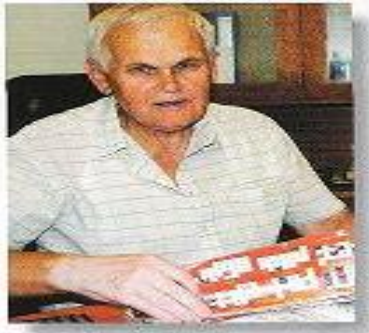
Dalšího vylepšení se třinecký stánek dočkal v letech 1998-1999 – byl zkulturněn vstup do haly, modernizace elektro-rozvodny, strojovny chladícího zařízení a ovládacího systému.

Výstavba a modernizace zimního stadionu je spjata s působením ředitelů TŽ Ing. M. Boublíkem, Ing. Vladislavem Raškou a bývalého generálního manažera Ing. T. Chrenkem.

V dnešní době existuje grafická studie, jak by mohl být zimní stánek alias Werk aréna v Třinci modernizována (Obrázek 9).. Tento návrh zpracovalo BFB studio a je projektováno na 5200 diváků. V nové aréně by se vyřešily parkovací místa a aréna by byla rozdělena na 4 podlaží. Výstavba má být započata v roce 2010 a dokončena v roce 2012. Náklady jsou odhadovány na 700 miliónu korun (Wavreczka, 2004).

7 ROZHOVORY

Během osmdesátileté historie třineckého hokeje se v klubu vystřídalo mnoho hráčů, trenérů a funkcionářů. Někteří pamětníci žijí dodnes a já jsem měl tu možnost vést s nimi rozhovor. K rozhovoru jsem si vybral tři dotazované. Trenéra mládeže, kronikáře klubu a bývalého funkcionáře – Karla Wojnara:

Jméno: **Karel Wojnar**

Rok narození: 1934

Místo narození: Český Těšín

Působení v třineckém hokeji od-do ve funkcích:

- 1970-2007 hospodář oddílu,
- od roku 1991 do roku 1994 po náhlém úmrtí předsedy oddílu pana Thomanna pak předseda oddílu,
- do roku 2007 po profesionalizaci klubu-pracovník sekretariátu.

1. Kdy a jak jste se dostal k třineckému hokeji a jak dlouho jste zde působil?

V tělovýchově působím od svých 16 let. Když jsem se dostal do Třineckých železáren na prodejní odbor, přišel za mnou tehdejší předseda TJ TZ Třinec pan Jan Labaj a řekl mi: „Karle musíš se zapojit jako funkcionář v tělovýchově“ a nabídl mi dvě možnosti: buď oddíl házené nebo oddíl ledního hokeje. Vybral jsem si lední hokej, kde jsem již znal některé funkcionáře. Zde jsem zůstal celých 37 let.

2. Které období třineckého hokeje považujete za nejdůležitější v jeho historii z pohledu dlouhodobého třineckého funkcionáře?

Nejdůležitějších období je hned několik:

1. založení klubu v roce 1929,
2. vybudování stadionu s umělým ledem v roce 1967,
3. zastřešení ledové lochy v roce 1973,

4. udržování „A“ mužstva v popředí 1. ligy,
5. postup do extraligy v roce 1995.

3. Které osobnosti z řad funkcionářů i z řad hráčů považujete za nejvýznamnější pro třinecký hokej?

Osobností, které jsem si pamatuji je hodně. Mezi hráči, které jsem viděl, to byli v poválečných letech Mirek Váňa-nejlepší hráč a střelec. V letech 40., 50., 60. to byli Postránecký Petr, Krejčíř Franta, v 70. letech Kroták Matěj, Mišun Láďa. V období extraligy to byl Král Richard, Peterek Jan, Marek Jan, Sekeráš Ľubo. K nejvýznamnějším trenérům bych zařadil Fryčer Jaromír, Mančař Jan, Hadamczik Alois a Kopřiva Břetislav. Funkcionáři Tichopád Eda, Thomann Valter, MUDr. Otmar Macura, Machaczek Eda, ale jmenuji jen ty, kteří pracovali v „amatérském“ období třineckého hokeje.

Jméno: **Eduard Machaczek**

Rok narození: 1929

Místo narození: Hanušovice

Působení v třineckém hokeji ve funkcích: nikdy profesionálně nepůsobil jako funkcionář, ale zajímal se o dění ve sportovních klubech Třince od roku 1958, v třineckém hokeji je považován za kronikáře.

1. Kdy a jak jste se dostal k třineckému hokeji?

K třineckému hokeji jsem se dostal stejně jako k fotbalu, to tehdy se ten sport hrál - v létě fotbal v zimě hokej. V Třinci se hrálo do roku 1967 na přírodním ledě, takže prakticky funkcionáři přecházeli z fotbalu v zimě na hokej. No tak jsme se dostali k hokeji. A hokej jsme dělali... já jsem ještě začal u školy Petra Bezruče, na přírodním kluzišti, potom jsem přešel sem a začal jsem se zabývat projekcí tady tohoto stadionu.

2. Jaké byly tehdy začátky v třineckém hokeji?

No, to byly začátky krušný, sice to bylo v rámci TJ, ale to se pořád měnilo po válce. Jednou jsme se jmenovali SK železářny Třinec, Baník Třinec pak ZSJ Třinec. To se pořád měnilo. Ale v zásadě ty oba sporty fotbal i hokej byli pod TJ jako společně. Až po revoluci se to osamostatnilo.

3. *Kteří funkcionáři a hráči se v různých letech zapříčinili o to, kam se třinecký hokej dostal?*

Já jsem se k hokeji dostal, když to tu vedl Alois Pitucha, tehdejší největší funkcionář. A ten vzestup hokeje se datuje až příchodem Eduarda Tichopáda, to byl předseda hokeje, předtím předseda fotbalu. To začalo jít nahoru. No a potom po výstavbě stadionu už to prostě mělo nějaký grády. To už se tu získali nějakí hráči z tehdejšího Baníku Ostrava a z Vítkovic, a tak se to tu přetahovalo až do příchodu Aloise Hadamczika. Ten tu přišel v roce 1984. A od té doby to šlo nahoru. Pod ním vybojovali postup do extraligy a vybojovali největší úspěchy, 97-98 to byla stříbrná medaile, po finále s tehdy neporazitelným Vsetínem. To byl „extrawurst“, tehdy Vsetín vyhrával jednoho mistra za druhým. Pak o rok později jsme tady získali bronz. No a pak už ty úspěchy nebyly... No ještě pod Markem jsme hráli semifinále s Pardubicema. A to je všechno... pak jsme už převážně končili ve čtvrtfinále a třikrát jsme se do play-off vůbec neprobojovali.

4. *Je známo, že jste jeden z týmu, který se zasloužil o to, že ZS v Třinci byl zastřešen, jak se tato událost zrodila?*

To bylo tak. Tady tahle Werk arena, to měl být kdysi v projektu, který zpracovával Ing. Křelina ze stavoprojektu Hradec Králové, to měl být tenisový central court. No a potom, jak se to zastřešilo, bývalý ředitel TŽ Ing. Raszka, dohodl s hutní projekcí Ostrava s ředitelem, že já bych to měl do projektovat. Tak jsem se k tomu dostal a do projektovali jsme to. Museli jsme zbourat tu starou horní část a navázat. Ovšem byla to těžká projekce, protože jsme byli prakticky vázání střechou, která už byla, a my jsme se museli mezi to dostat podle možností. V té době se to nedalo brát jako investice, tak my jsme to dělali svépomocí. Stavba byla rozdělena do pěti miliónových akcí.

5. *Co říkáte novému projektu Werk areny?*

No to je otázka financí a nevím, jak to dopadne. Zatím je to ve fázi studie a jednání o stavebním povolení. Ale jestli to bude nebo ne, těžko říct.

Jméno: **René Mucha**

Rok narození: 1973

Místo narození: Třinec

Působení v třineckém hokeji od-do ve funkcích:

- 1979 – 1989 mládežnické týmy HC Třinec
- 1989 – 1991 A mužstvo HC Železářny Třinec
- 1992 – 1993 A mužstvo HC Železářny Třinec
- 2002 – 2003 asistent trenéra juniorů a asistent trenéra 3.třídy
- 2003 – 2004 trenér 4.+ 5.třídy a šéftrenér přípravy
- 2004 – 2005 trenér 3.třídy a asistent trenéra juniorů
- 2005 – 2007 do 10/05 trenér 3.třídy a asistent trenéra juniorů poté trenér dorostu a asistent trenéra 9.třídy
- 2007 – 2009 šéftrenér ST a trenér 8.+ 9.třídy a asistent trenéra 4.+ 5.třídy
- 2009 do současnosti - trenér mladšího dorostu a asistent trenéra 7.+ 8.třídy

1. Kdy a jak jste se dostal k třineckému hokeji?

K třineckému hokeji jsem se dostal v roce 1979, když činovníci místního klubu dělali nábor po školách a šolkách. Já jsem byl v té době poslední rok ve školce.

2. Nyní působíte u třineckého hokeje ve funkci trenéra mladšího dorostu, jakým vývojem podle Vás prošel mládežnický hokej a úroveň trenérů od dob, kdy vy sám jste byl třineckým záčkem po dnešní dobu?

Současný systém je naprosto jiný. Jsou jiné kategorie a počet tréninkových jednotek je větší. Tehdy byla příprava B a A, mladší žáci, starší žáci, mladší dorost a starší dorost. Trenéři byli většinou bývalí hráči, kteří tuto činnost dělali po práci. První profesionální trenér u mládeže byl pan Mančař, jako metodik mládeže a chodil na led ke všem kategoriím. Současní trenéři jsou dobře

proškolení, ale někteří chtějí po dětech věci, které mají problém zvládnout dospělí.

3. Jaký je nyní zájem o hokej u dětí?

Velký vzrůst byl pár roků po Naganu, ale nyní je to ve starých kolejích. Horší aspekt je v tom, že nejsou tak pohybově nadaní, jako děti před 10-ti nebo 15-ti lety. Já to nazývám PC syndrom.

4. Projevuje se trend poklesu zájmu o lední hokej v třineckém regionu?

Přibližně kolem 15 hráčů na kategorii. Občas nějaký ročník menší počet, ale také obráceně.

5. Koho považujete za nejvýznamnější osobnost třineckého hokeje?

Richard Král

6. Kdo se podle Vás nejvíc zapříčinil o posun třineckého hokeje do pozic ve kterých se nyní nachází?

Alois Hadamczik. Jako člověk je charakterově velice nepříjemný a nepřístupný, ale stojí za ním výsledky. Třinecké železářny a Moravia steel, bez kterých by klub v této době vůbec nemohl existovat.

7. Kam by se podle Vás měl ubírat směr v trénování mládeže a v přístupu u samotné mládeže?

Vše směřovat k obecně pohybovému základu. Něco z gymnastiky, atletická příprava, zaměření na veškeré míčové sporty a pak teprve základy specializace.

8. Jaké největší problémy trápí nyní třinecký mládežnický hokej?

Hlavně počty zájemců u těch nejmladších kategorií. Přípravka, 2. třída a 3. třída a samozřejmě největším problémem je, že fungujeme všechny kategorie + částečně krasobruslařský oddíl na jediné ledové ploše.

Fota v textu (Machaczek&kol., 2009).

8 HOKEJOVÉ HVĚZDY A ODCHOVANCÍ

Za éru 80. let třineckého hokeje se zde vyskytla velká řada „hvězd“ (osobností). Vybíral jsem osobnosti, které významně působily na třinecký hokej nebo se významně podílely na mezinárodním hokejovém dění.

Z období předválečného a poválečného jsem nenalezl žádné tabulky, či kanadská bodování. Ale podle pramenů bych zmínil tyto hráče:

Gustav Molin

Miroslav Zoubek – nejlepší střelec sezón 1960-67 odchovanec ZJ Slavoj Český Těšín

Antonín Kubosz

Karel Bujok

Karel Mihalík

Karel Cieslar

Karel Cienčala

Miroslav Váňa – stal se největší hvězdou poválečné éry, patřil k nejlepším útočníkům poválečného období. V dresu Třince odehrál 184 zápasů a vsítil 314 branek.

Karel Chvastek

Karel Haratek

Adolf Heczko

Otmar Raszka

Karel Grochol

Jan Kaczmarczyk

Ota Lanc

V období před vstupem do extraligy nalezneme jména známá, která ještě nyní aktivně hrají lední hokej. Tak jména méně známá, která již svou činnost dávno ukončila. Nemálo z nich do Třince za hokejem přišlo a zůstali zde dodnes. Přehled nejznámějších hráčů, kteří zasahovali či stále zasahují do dění třineckého hokeje a také jména **nejdůležitějších „hvězd“ 60. - 80. let.**

Miloš Podhorský (1968-1973)

Jiří Cenek (1970-1977)

František Krejčíř (1969-1976)

Jiří Hedvábný (1968-1970)

František Frolek (1968-1975) přišel z tehdejšího Gottwaldova a pracoval na ZS jako ledař.

Jindřich Mucina - 1967-1973

Ladislav Mišun (1968-1977)

Waldemar Musialek (1967-1976)

Petr Ochman (1973-1979) dlouhodobě se věnoval mládeži, do roku 2005 byl ředitelem zimního stadionu.

Ivan Kopecký (1968-1974)

Jan Salay (1970-1980)

Petr Postránecký (1970-1979)

Eduard Šafařík (1980-1987)

Oldřich Karel (1967-1970)

Pavel Všianský (1969-1977)

Jan Pochop (1969-1977)

Pavel Skokan (1972-1981)

Stanislav Sztefek (1981-1990)

Radoslav Vlk (1975-1984)

Petr Bartošík (1967-1973)

Jiří Pokorný (1975-1982)

Jiří Kobzík (1980-1988)

František Michek (1977-1982)

Matěj Kroták (1968-1974)

Gustav Molin (1959-1969) odchovanec Třince a dlouhodobý rozhodčí mládežnických utkání, dodnes plní funkci časoměřiče.

Další osobnosti 90. let byly například:

Miroslav Macháček (1984- 1996) do konce sezóny 2009 trenér mládeže a kustod

Josef Lucák (1985- dodnes trenér mládeže)

Karel Pavlík (1986- odchovanec Třebíče, dodnes trenér mládeže)

Roman Šindel

Aleš Mach (1988- trenér, šéftrenér mládeže, v historii třineckého hokeje častokrát asistentem trenéra „A“ mužstva (1993-1997, 200-2009).

Petr Zachar nejlepší střelec sezón (1986-1987)

Roman Roháček

Václav Hořínek

Hvězdy extraligových sezón:

Lubomír Sekeráš

Richard Král

Jozef Daňo

Viktor Ujčík

Radovan Biegl

Libor Procházka

Martin Havlát

Jan Marek

Václav Pletka

Petr Svoboda

Rostislav Martynek

Michal Rozsíval

Radek Bonk

Libor Procházka

Pavel Janků

Roman Čechmánek

David Moravec

Nejvýznamnější odchovanci třineckého hokeje:

Josef Lucák

Petr Zajonc

Rostislav Martynek (Obázek 4)

9 ANALÝZA VÝSLEDKŮ MLÁDEŽNICKÝCH DRUŽTEV – JUNIOŘI, DOROST

Třinecký hokej je známý a má mnoho fanoušků, ale u každého sportu je důležitá mládežnická základna. Já jsem se rozhodl zaměřit se také na mládež a to speciálně na juniory a dorost. V Třinci totiž dosahují tyto dvě kategorie výborných výsledků a již delší dobu se jim věnují profesionální trenéři. Chtěl jsem zmapovat celkové umístění těchto dvou kategorií v soutěžích a graficky je zpracovat.

Během sběru dat jsem použil prameny klubového historika Eduarda Machaczka, který je ochotně zapůjčil k prostudování. I přes jeho velkou péči se některé výsledky nezaznamenaly a tudíž je nemohu do tabulek doplnit.

Junioři

Během dvacetileté historie mládežnických soutěží juniorů, došlo k mnoha změnám v klasifikaci soutěží. Hlavně v období od roku 1989-1998 se názvy soutěží měnily, ale úrovně dosahovaly krajského přeboru, proto jsem je i takto pojmenoval. V tomto období byl nejúspěšnější rok 1994/95, kdy mladí hráči přebor vyhráli a postoupili do 1. ligy juniorů. Zde byli nejúspěšnější v sezoně 1997/98, kdy ligu vyhráli a probojovali se do extraligy juniorů. Během jedenácti let v juniorské extralize patřili mezi špici a jen dvakrát chyběli v play-off a to v sezonách 98/99 a 01/02. Zato o zlaté medaile bojovali celkem třikrát. V sezoně 02/03 pod vedením trenéra J. Halouzky a asistenta P. Skokana bojovali o první místo s Kladnem, které ovšem pohlali a mohli se pyšnit „pouze“ vicemistrem České republiky. A poté v sezoně 05/06 pod vedením trenérů R. Cienaly a R. Muchy, kde je ve finále opět čekalo Kladno a bohužel pro třinecké skončil tento souboj opět neúspěšně. Poslední boj o mistra ČR sváděli v sezoně 2008/09, který prohráli s Vítkovicemi. Přestože je to historie nedávná, některé výsledky bohužel nelze dohledat (Tabulka 1). Konečné umístění v jednotlivých soutěžích a ročnících jsem zpracoval graficky.

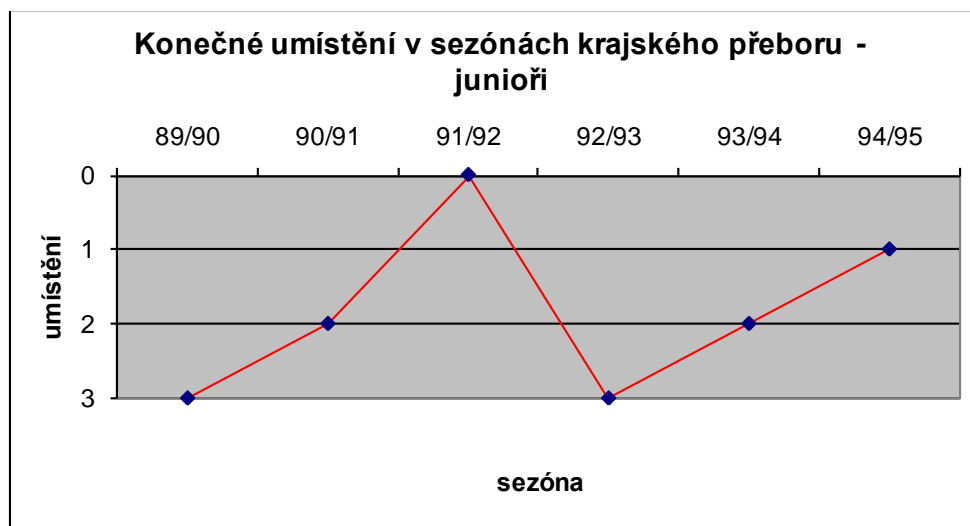
Tab. 1 Umístění a výsledky po základní části - junioři

sezóna	POZ	V	R	P	skóre	body	umístění
89/90	22	15	3	4	142:95	33	3
90/91	22	16	3	3	205:84	35	2
91/92	N	N	N	N	N	N	N
92/93	22	16	0	6	143:83	32	3

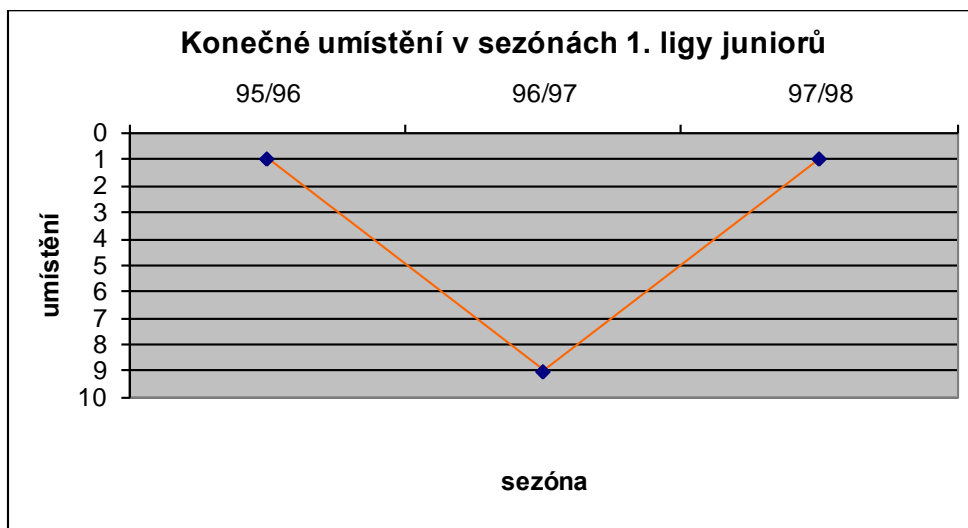
93/94	18	13	4	1	89:33	30	2
94/95	12	N	N	N	105:41	23	1
95/96	36	N	N	N	N	N	N
96/97	N	N	N	N	N	N	9.
97/98	28	25	1	2	241:50	51	1.
98/99	34	18	6	12	130:119	42	5.
99/00	N	N	N	N	N	N	2.
00/01	36	18	5	13	116:115	41	4.
01/02	N	N	N	N	N	N	6.
02/03	N	N	N	N	N	N	2.
03/04	N	N	N	N	N	N	4.
04/05	47	18	7	22	124:137	43	6.
05/06	47	21	13	13	125:114	55	1.
06/07	45	28	5	12	208:126	93	1.
07/08	46	23	6	15	161:149	80	8.
08/09	46	21	6	11	161:139	85	5.

Note: **POZ** -počet odehraných zápasů, **V** -vyhrané zápasy, **R** -remízy, **P** -prohry, **N** -nedohledáno

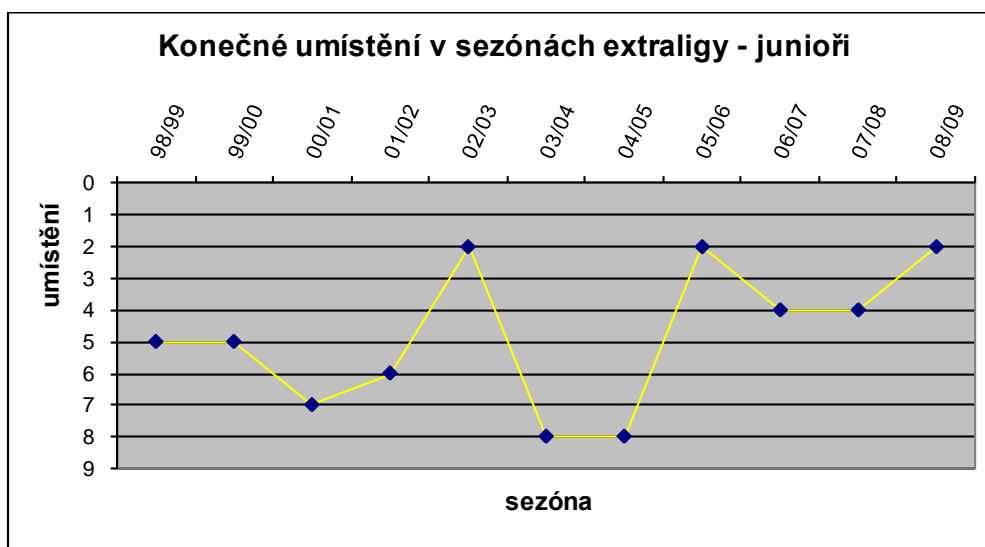
Legenda	
	krajský přebor
	1. liga juniorů
	extraliga

Graf 1 Konečné umístění v sezónách krajského přeboru

Graf 2 Konečné umístění v sezónách 1. ligy juniorů

Graf 3 Konečné umístění v sezónách extraligy

Dorost

V období 89-94 byli dvě ligy mladších dorostenců a to krajský přebor a první nejvyšší soutěž. Období bylo charakteristické střídavými úspěchy. Největší byl v sezóně 1992/1993, kdy mladší dorostenci přebor vyhráli. V následující sezóně 1993/94 se mladší dorostenci umístili na 7. místě, ale díky reorganizaci soutěže se dostali v následující sezóně do první ligy dorostenců, což byla druhá nejvyšší soutěž. V té si vedli kolísavě. Od umístění na prvních příčkách až po poslední pozici. Přesto v sezóně 1998/99 ligu vyhráli a postoupili do extraligy mladších dorostenců, kde již pobývají dvanáct let. Jejich působení je velmi úspěšné. Od dob, kdy se do extraligy dostali, Třinec angažoval nové trenéry, kteří přinesli do tréninku nové poznatky a nové moderní prvky ledního hokeje, díky kterým v následujících sezónách dorostenci dosahovali kvalitní úrovně. Během svého působení čtyřikrát vyhráli základní část a pouze jednou se nedostali do play-off. Prvním velkým úspěchem byla sezóna 200/2001, pod vedením trenéru R. Kužílka aj. Danečka, kdy se probjovali přes Plzeň a Litvínov a utkali se ve finále se Slavií Praha. Tuto sérii měli dobře rozehranou, přesto vyhrála Slavie, ale vicemistr byl první, velký třinecký úspěch dorostenců. V následující sezóně již triumfovali, pod vedením R. Kužílka, Juříka aj. Po vítězství v základní části ve čtvrtfinále zdolali Litvínov, v semifinále Pardubice a ve finále Zlín. Sezóna 2001/2002 byla dosavadním největším úspěchem dorostenců. Podruhé měli blízko k titulu v sezóně 2004/2005 pod vedením J. Juříka a K. Pavlíka a poté v sezóně 2008/2009 pod vedením R. Ciencaly a K. Pavlíka. Třinečtí dorostenci patří mezi elitu dorostenecké extraligy. Umístění během dvaceti let viz. Tabulka 2. Konečné umístění v jednotlivých soutěžích a ročnících jsem zpracoval graficky.

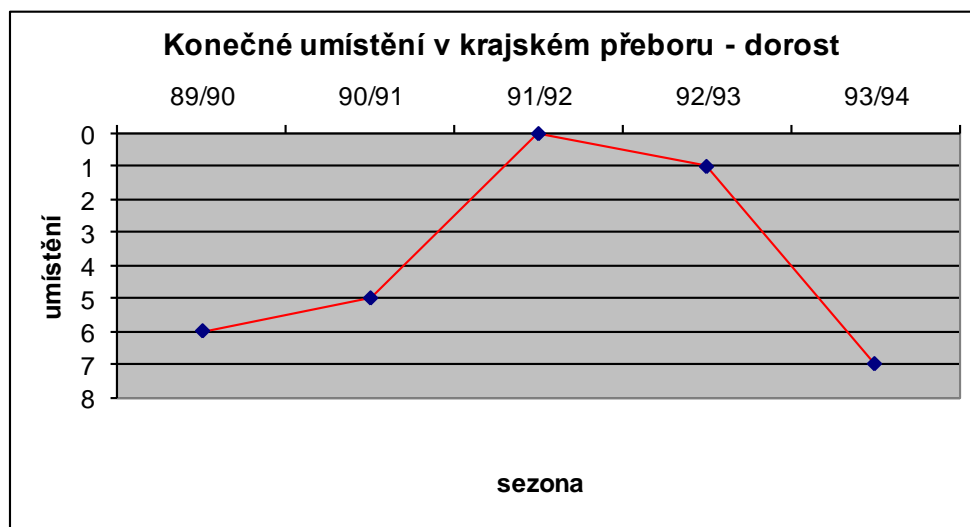
Tab. 2 Umístění a výsledky v soutěžích po základní části

Umístění a výsledky po základní části - dorost							
sezóna	POZ	V	R	P	skóre	body	umístění
89/90	22	11	1	10	152:13	23	6
90/91	22	14	0	8	106:83	28	5
91/92	N	N	N	N	N	N	N
92/93	22	22	0	0	227:38	44	1
93/94	28	6	2	20	76:152	14	7
94/95	32	17	1	14	127:122	35	2
95/96	38	N	N	N	N	23	9
96/97	32	N	N	N	N	18	20

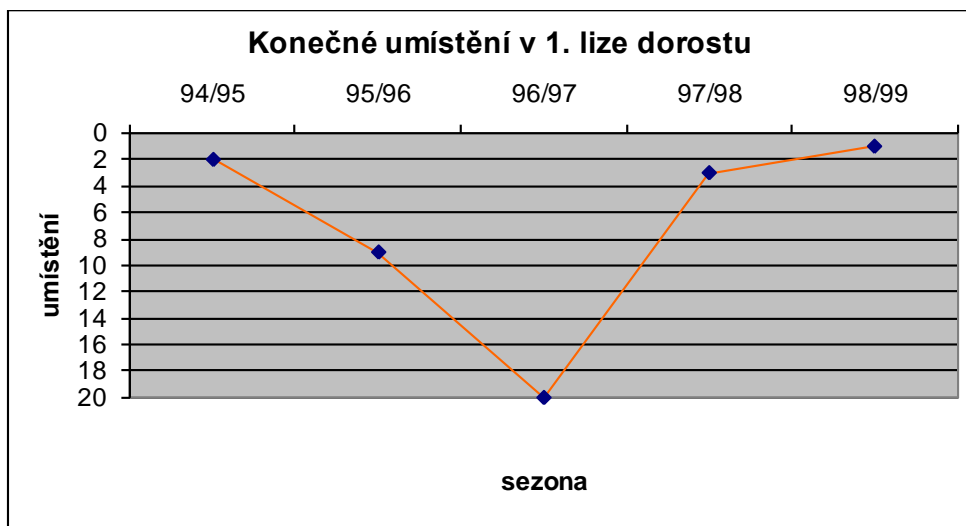
97/98	36	23	3	10	163:104	49	3
98/99	N	N	N	N	N	N	1
99/00	48	22	4	22	153:167	48	3
00/01	36	27	4	5	152:71	58	1
01/02	N	N	N	N	N	N	1
02/03	N	N	N	N	N	N	2
03/04	N	N	N	N	N	N	1
04/05	47	32	6	9	198:112	70	1
05/06	47	23	5	19	144:126	51	4
06/07	45	18	5	22	131:130	63	6
07/08	46	25	4	17	157:120	81	8
08/09	46	22	4	2	146:125	76	8

Note: **POZ** -počet odehraných zápasů, **V** -vyhrané zápasy, **R** -remízy, **P** -prohry, **N** -nedohledáno

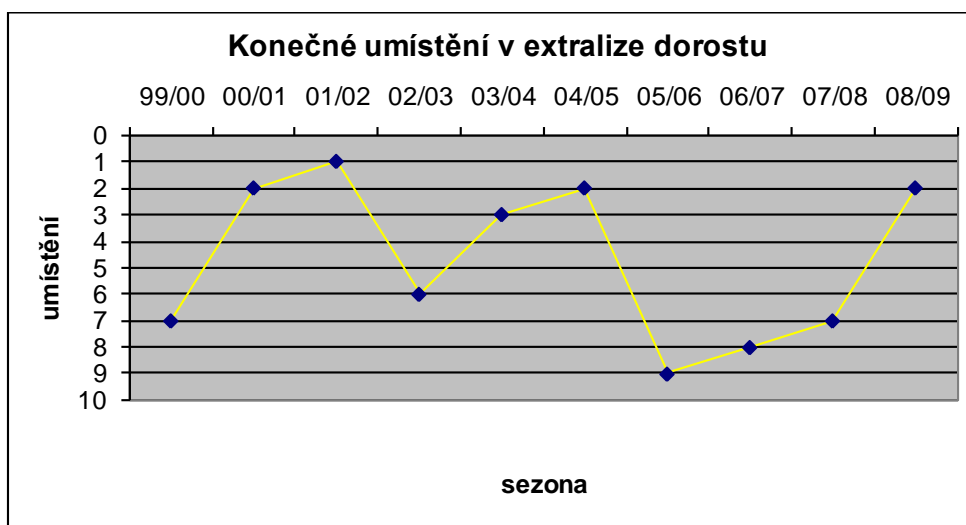
Legenda	
	krajský přebor
	1. liga juniorů
	extraliga

Graf 4 Konečné umístění v krajském přeboru

Graf 5 Konečné umístění v 1. Lize dorostu

Graf 6 Konečné umístění v extralize dorostu

10 DISKUZE

Během první části, jsem se seznámil s bohatou historií třineckého hokeje. Zjistil jsem, že díky panu E. Machaczkovi byla podrobně, průběžně zaznamenávána, ale i přesto některé části historie jsou vynechány a již patrně nikdy se nedohledají. Tomuto pánovi na třineckém hokeji očividně velmi záleželo, protože hokejový život na třinecku mapoval čistě ze své iniciativy bez nároku na odměnu. Postupně k třineckému hokeji tak přilnul, že dostal i pověření přeprojektovat starý zimní stadion.

Během své práce jsem narazil také na dvě velmi velké a výrazné postavy třineckého hokeje a to A. Hadamczika (trenéra) a R. Krále. Ten měl v dresech Třince významná období své kariéry a v Třinci natolik zakořenil, že se stal i členem městského zastupitelstva. A. Hadamczik proto, že díky němu došlo k největším úspěchům Třince. Postupu do extraligy a dosažení na vicemistra ČR. Nabízí se otázka, proč se nenašla žádná další hráčská hvězda, jako byl R. Král, která by Třinecký tým vedla a žádná další trenérská dvojice, která by Třinec posunula o další metu dál?

Dalším zajímavým tématem bylo hráčské mládežnické zázemí. Měl jsem možnost vést rozhovor se zkušeným trenérem mládeže, který si prošel několika věkovými kategoriemi. Ten shledává největší problém v nedostatku zájmu o tento sport i ve městě, který hokejem žije a sportovní utkání je událostí týdne. Bylo velmi zajímavé se zabývat výsledky juniorské a dorostenecké soutěže z hlediska historie. Zde se nám ukazuje několik aspektů. A to, že kvalitní zázemí a vedení nutně musí vést ke kvalitním výkonům. Je zřejmé, že už i v mladších ročnících funguje honba za výsledky i za cenu odložení hráčů, kteří svým výkonem nedosahují velké úrovně, a nahrazením daného hráče přestupem, aby byly dosaženy výsledky. Je otázka, do jaké míry je tento trend pozitivní.

11 ZÁVĚRY

V této práci jsem chronologicky zachytil historii třineckého hokeje v jednotlivých důležitých meznících. Období mezi válkami, období poválečné až do doby výstavby umělé ledové plochy, období před extraligou i období extraligové, které trvá dodnes. Zjistil jsem, že třinecký hokej významně formoval a formuje sportovní dění v městě. Dostal jsem se až ke kořenům vzniku hokeje na třinecku a seznámil jsem se s mnoha mezníky v jeho historii. Mohu říci, že je zmapována velmi dobře, díky práci pana Eduarda Machaczka, který ji poctivě zaznamenával celých 51 let. Jemu bych chtěl poděkovat za píli, díky které budou moci zájemci o tento sport vždy zjistit, co se v každé sezóně odehrávalo.

Prostudoval jsem množství hráčů, kteří třineckým klubem prošli a zaznamenal jsem velké „hvězdy“, které se zasloužily o posun a dosavadní výsledky třineckého hokeje. Hráče jsem rozdělil do kategorií podle éry, ve které hráli. U některých hráčů jsem doplnil zajímavé informace, především u těch, kteří působí v třineckém hokeji dodnes.

V závěrečné části jsem provedl rozhovory s pamětníky i současným trenérem mládeže a graficky zpracoval výsledky juniorů a dorostenců během 20leté historie soutěže.

Při práci jsem využil všechny dostupné materiály v podobě knih, kroniky, článků z periodik, rozhovorů a internetových serverů. Práce nabírá přehlednosti a ucelenosti díky chronologickému zpracování tématu a atraktivnosti, díky aktuálním výsledkům a grafického zpracování jedné z kapitol. Práce není zbytečně obsáhlá a nezahluje informacemi, které nejsou vzhledem k tématu důležité.

V přílohách jsem zdokumentoval některé významné osobnosti třineckého hokeje a vývoj zimního stadionu.

12 SOUHRN

V úvodu práce jsem charakterizoval lední hokej, jeho vznik, vývoj ve světě i v našich zemích. Stanovil jsem si jeden hlavní a tři dílčí cíle, které jsem během práce splnil.

Zmapoval jsem 80letou historii třineckého hokeje od úplných začátků. Charakterizovaly je nedůvěra v úspěch založit v Třinci hokejový klub, ale velká snaha těch, kteří si to přáli a svůj sen o založení klubu si splnili. Díky nim mohl třinecký hokej vzkvétat a z přírodního kluziště se mohl stát hokejový stánek, který významně obohacuje sportovní dění v celé ČR, již celých 80 let.

Další kapitola se zabývá „hvězdami“ týmu, které klubu pomohli k dosavadním výsledkům a odchovanci, kterých bohužel Třinec příliš nemá. Ačkoliv má profesionální a poměrně bohatou mládežnickou základnu.

O problémech mládežnického hokeje, o historii a vzpomínkách jsem vedl rozhovor se třemi významnými osobami třineckého hokejového života. A to s trenérem mládeže, kronikářem a bývalým funkcionářem klubu. Zvláště poslední dva zmiňovaní mohou srovnávat úroveň z dob minulých a současných.

Závěrečná kapitola patří výsledkům mládežnických družstev dorostenců a juniorů, kteří patří již desítku let mezi elitní kluby ČR. Zmapoval jsem jejich výsledky v každé sezóně a umístění po základní části. Graficky jsem zpracoval konečné umístění v každé ze soutěží, kterých se během dvaceti let zúčastnili. Některé informace z tabulek nebyly nikdy publikovány a pochází ze soukromého zdroje pana E. Machaczka.

13 SUMMARY

In the introduction of the thesis, I write about ice hockey and its history in the world and in our country. My work aims to achieve one main and three secondary objectives.

In the next part I deal with the history of Třinec hockey from the entire beginnings. It is characterized by great efforts towards those who wanted to fulfill their dreams about the foundation of the hockey club. Thanks to them, Třinec hockey has developed from a natural ice-skating rink to an important ice-hockey arena which has been enriching the sporting life in the Czech Republic.

Another chapter is about the team stars who have helped the club to achieve best results. I have interviewed three celebrities of the Třinec hockey life (youth team coach, a chronicler and a former club functionary).

The final chapter includes the results of youth and junior teams belonging to the elite clubs in the Czech Republic for the last decades. I have analyzed their results in each year. I have graphically recorded final positions in each of the competitions, in which they took part for over 20 years. Some information from the tables has never been published and comes from private sources of Mr. E. Machaczek.

14 REFERENČNÍ SEZNAM

- Bartoš, J. (1992). *Úvod do metodiky historického bádání a nauky o pramenech*. Olomouc: Univerzita Palackého
- Bartoš, J. (1999). *Úvod do metodiky a techniky historické práce*. Olomouc: Univerzita Palackého
- Bárta, P., Leschinger, M., (2005). *Velké okamžiky ledního hokeje*. Ústí nad Orlicí
- Bárta, P., (2007). *Velké okamžiky ledního hokeje 2*. Ústí nad Orlicí
- Bukač, L., Dovalil, J. (1990). *Lední hokej*. Praha: Olympia
- Cichá, I. (2003). *Okolím Beskydského průsmyku/Okolice beskidzkiej przełęczcy*. Český Těšín: Sdružení regionálních vydavatelů
- Demetrovič, E., a kol. (1998). *Encyklopedie tělesné kultury*. Praha: Olympia
- Frömel, K. (2002). *Kompendium psaní a publikování v kinantropologii*. Olomouc: Univerzita Palackého
- Gut, K., Pacina, V. (1986). *Malá encyklopedie ledního hokeje*. Praha:Olympia
- Gut, K.,(1988). *Český hokej*. Praha:Olympia
- Gut, K., Prchal, J., (1998). *Český hokej. Oficiální publikace Českého svazu ledního hokeje*. Praha: Olympia
- Gut, K., Prchal, J., (2004). *Český hokej. Oficiální publikace Českého svazu ledního hokeje 1999/2003*. Praha: Olympia
- Gut, K., Prchal, J., (2008). *100 let českého hokeje*. Praha: Olympia
- Gut, K., Vlk, G. (1990). *Světový hokej*. Praha: Olympia
- Jenšík, M.(2001). *Kronika českého hokeje*. Praha: Olympia
- Korbelářová, I., Václav P., Wawreczka, H., Žáček, R. (2001). *Beskydy a pobeskydí 1895- 1939*.Třinec: nakladatelství Wart-Henryk Wawreczka
- Machaczek, E.&kol. (2009). *80 let třineckého hokeje*.Třinec:HC Oceláři Třinec,a.s.
- Machaczek, E. (2002). *Hokejová ročenka HC Oceláři Třinec 2001/2002*. Třinec:HC Oceláři Třinec,a.s.
- Machaczek, E. (2004). *Hokejová ročenka HC Oceláři Třinec 2002/2003*. Třinec:HC Oceláři Třinec,a.s.
- Stránský, J., Ondroušek, K., (1999). *Historie československého a českého hokeje 1908- 1999*. Praha

Vlk, G., Gut, K. (1978). *Zlatá kniha hokeje*. Praha: Olympia

Wawreczka, H. (2004). *Třinec a okolí včera a dnes*. Třinec: nakladatelství Wart-Henryk Wawreczka

SEZNAM PRAMENŮ

Periodika:

Týdeník Hutník, Týdeník Horizont, Sport

Hokejová ročenka HC Oceláři Třinec 2000/2001

Rozhovory:

Eduard Machaczek-pamětník a kronikář – 8. 6. 2010

René Mucha – bývalý hráč a současný trenér mládeže – 12. 5. 2010

Karel Wojnar – 37 let funkcionář- 15. 5. 2010

Internetové odkazy:

Oficiální webové stránky českého svazu ledního hokeje dostupné z URL:

<http://www.cslh.cz>

Oficiální webové stránky HC Oceláři Třinec dostupné z URL:

<http://www.hcocelari.cz>

Oficiální webové stránky dostupné z URL:

<http://www.o2-extraliga.estranky.cz/clanky/hc-ocelari-trinec/stadion-trinec>

Oficiální webové stránky dostupné z URL:

<http://www.hokej-historie.cz/vznik-hokeje>

Oficiální webové stránky dostupné z URL:

<http://www.ihorizont.cz>

Oficiální webové stránky města Třince dostupné z URL:

<http://www.trinecko.cz>

Oficiální webové stránky dostupné z URL:

<http://www.trinec.cz>

Oficiální webové stránky dostupné z URL:

<http://www.iihf.com>

Další zdroje:

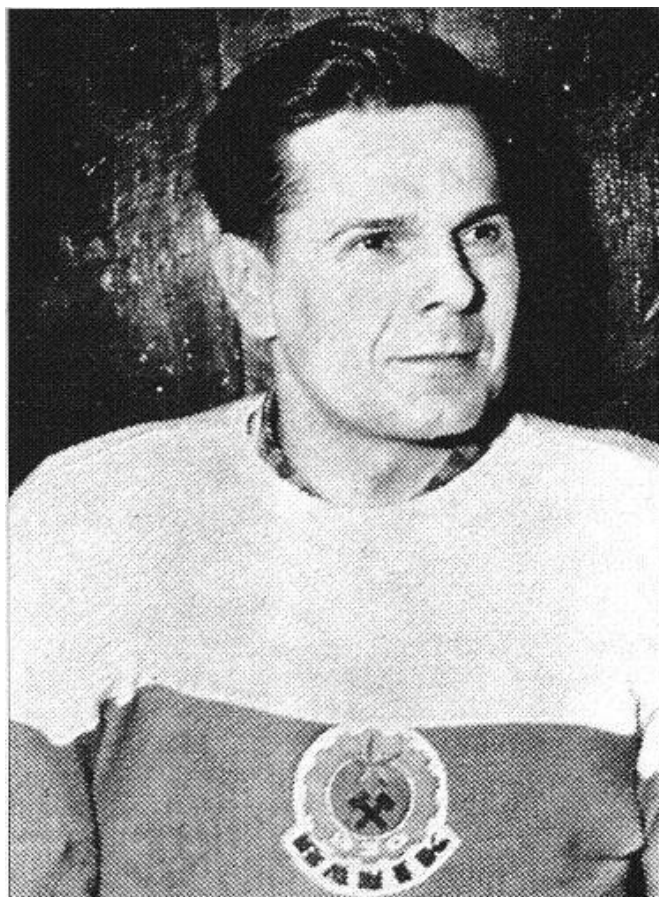
Soukromý archiv p. E. Machaczka

PŘÍLOHY

První tým hokejistů SK TRINEC z roku 1930
vpravo stojící: Klečka - v civilu, Karel Bašta, Karel Cieslar, Gustab - v civilu s kšiletem, Miroslav Moravec, Kracik, Rudolf Polok zvaný Ezi, Pavel Sykora zvaný
Ilmer (některá křestní jména hráčů nebyla dohledána, hráči SK Trinec - s písmenem „T“ na prsou)

Obr. 1 První mužstvo třineckého hokeje (Machaczek&kol., 2009, 23).

Miroslav Váňa

Obr. 2 Miroslav Váňa-nejvýznamnější hokejista poválečné éry (Machaczek&kol., 2009, 31).

Obr. 3 Alois Hadamczik-nejvýraznější třinecký trenér, který se zasloužil o dosavadní největší úspěchy Třince (Machaczek&kol., 2009, 10).

2002-2003

TELECOM

41

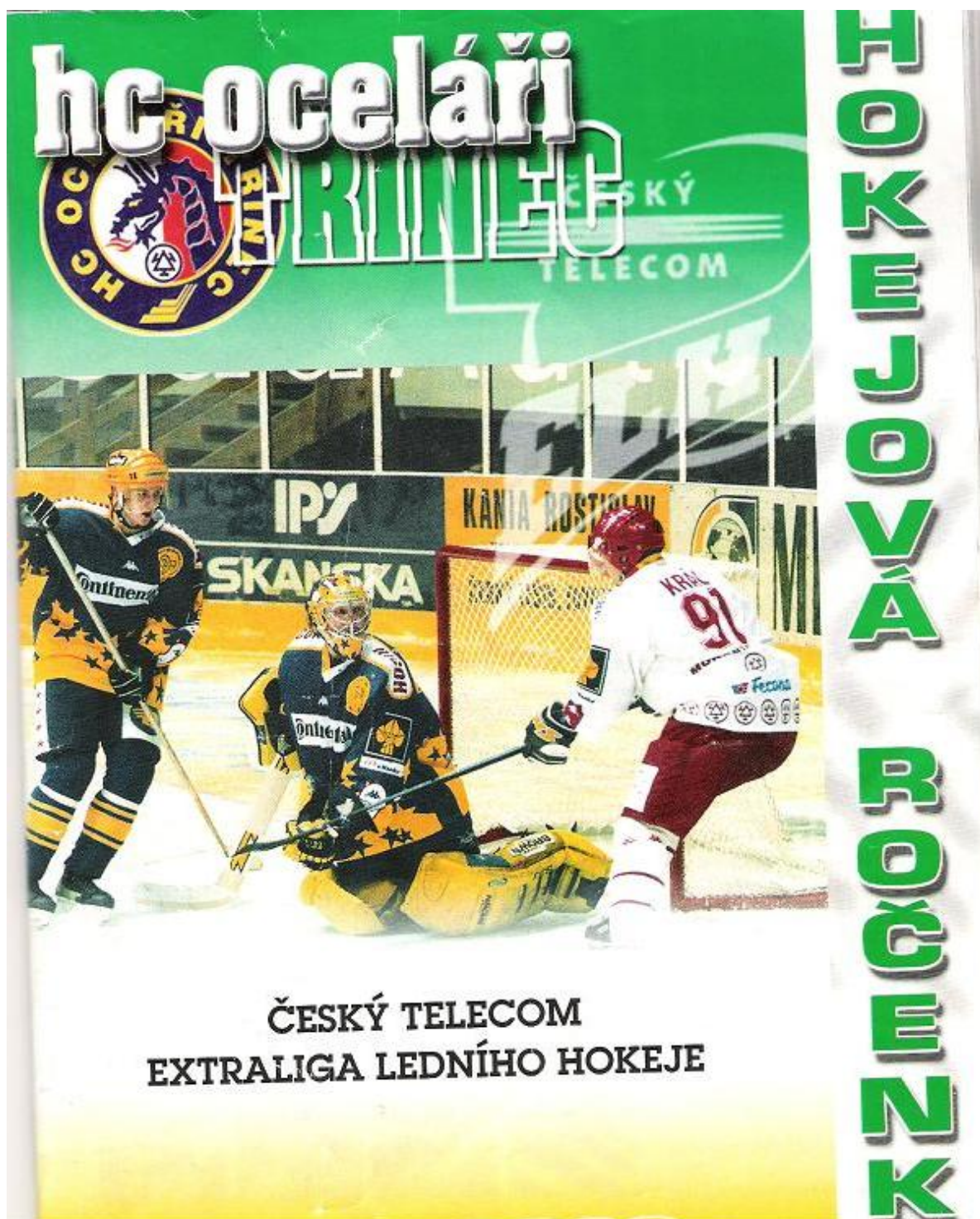
Rostislav MARTYNEK

narození: 10. X. 1982 v Třinci
 vzrůst: 172/78
 ruka: levá / pravé křídlo
 držení hole: levé
 předstívatel: Marek
 odchovanec: HC Oceláři Třinec

hrdčácká kariéra: HC Oceláři Třinec - mládežnická kategorie
 v extralize sezón: začínal mládež
 v extralize sezón: od '16'
 dosavadní úspěchy: zatím čeká

ELÁRI
 BYMER, a.s.
 Ondraš
 PITHUM TŘINEC
 PRÁV
 41

Obr. 4 Vizitka v Bulletinu z roku 2002/2003 – Rostislav Martynek – odchovanec („Hokejová ročenka“, 2003, 15).

Obr. 5 Hokejová ročenka z roku 2002/2003

Obr. 6 Mistři ČR dorostu – sezóna 2001/2002 (Machaczek&kol., 2009, 220).

Obr. 7 Dosavadní podoba zimního stadionu na Lesní (<http://www.o2-extraliga.estranky.cz/clanky/hc-ocelari-trinec/stadion-trinec>).

Obr.8 Stadion - původní kluziště – první veřejné bruslení v roce 1962, současné kluziště (Wawreczka, 2004, 127).

Obr. 9 Studie přestavby Werk areny (<http://www.hcocelari.cz>).

